

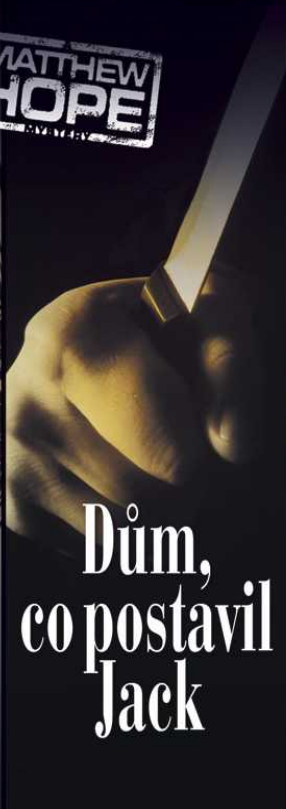
McEd BAIN

D M N I B U S

MATTHEW
HOPE

Kočka
v botách

Dům,
co postavil
Jack

Tři slepé
myšky

McBAIN^{Ed}

O M N I B U S

v hlavní roli

Matthew Hope

Ed McBAIN

D M N I B U S

v hlavní roli

Matthew Hope

Kočka v botách

Dům, co postavil Jack

Tři slepé myšky

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Puss in Boots / Copyright © 1987 by Hui Corporation

(Published by Hamish Hamilton Ltd, Great Britain, 1987)

The House that Jack built / Copyright © 1988 by Hui Corporation

(Published by Hamish Hamilton Ltd, Great Britain, 1988)

Three Blind Mice / Copyright © 1990 by Hui Corporation

(Published by A Time Warner Company, USA, 1991)

All rights reserved

Z anglických originálů:

Puss in Boots / přeložil © 2000, 2012 Miroslav Košťál

Redakce textu: Richard Škvařil

The House that Jack built / přeložila © 1993, 2012 Zora Wolfová

Odpovědná redakce: Hana Müllerová

Three Blind Mice / přeložil © 2001, 2012 Miroslav Košťál

Redakce textu: Richard Škvařil

Jazyková korektura: Danuše Lišková, Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencel

První elektronické souborné vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-757-7

OBSAH

KOČKA V BOTÁCH 7

DŮM, CO POSTAVIL JACK 185

TŘI SLEPÉ MYŠKY 373

Kočka v botách

Přeložil Miroslav Košťál

GEORGI GREENFIELDOVI

Zdálo se jí, že něco zaslechla.

Prudce zvedla hlavu od stříhacího pultu a naslouchala.

Venku šuměly koruny palem v ostrém listopadovém větru. Do noci zaznělo pošetilé ptačí volání.

Jinak nic.

Poslouchala dál.

Je tu spousta fotografického a nahrávacího vybavení, člověk musí mít pořád strach, aby se sem nevloupal nějaký feťák. Těžší předměty, jako je promítačka Bell&Howell či synchronizovaná nahrávací zařízení by těžko někdo odvěkl, leda by měl nákladák. Ale všechny ty čočky a menší fotoaparáty Nikon či Hasselblad, dokonce i projektor Pageant, to vše by se snadno vešlo do kufru auta, a pak stačí zajet do Tamy nebo do St. Pete a během tří minut to někde prodat.

Poslouchala.

Opět jen vítr a šeptající koruny palem.

Projíždějící auto, syčení pneumatik na asfaltu.

V tuhle noční dobu je tady skoro nulový provoz. Tohle je dobytkářský kraj, nebo alespoň kdysi býval. Studio stálo nějakých tři sta yardů od silnice zvané Rancher Road, z obou stran obklopené mnoha akry pozemků, na něž nyní vtrhly buldozery stavebních firem. Deset hodin večer, ale člověk by skoro myslel, že už je ráno. Všude ticho jako v hrobě, jenom teď se zase ozval ten pták. Ptačí volání a vítr v korunách stromů.

Z krabičky bensonek vytrásla na modrý plastový povrch pultu cigaretu. Pult značky Steebeck stál nejmíň dvacet tisíc, ale ten by se žádnému feťákovi do rance nevešel. Uchopila zapalovač z umělé hmoty stejné barvy jako cigaretová krabička a škrtila. Několikrát potáhla z cigarety a hned ji opět zadusila. Musí se zase pustit do práce.

Během osmadvaceti dnů natočila přes devatenáct tisíc stop filmu; předpokládala, že asi tak šestina z natočených materiálů bude použitelná, a chtěla, aby celý film trval devadesát minut. Vyvolané filmy se z newyorské laboratoře vracely v pruzích dlouhých osm set stop na cívkách, jež přesně pasovaly do nerezových lůžek Steenbecku. Dnes večer si dvě takové cívky přinesla s sebou do studia a jednu z nich už několikrát prohnala strojem, při tom si dělala

poznámky a značila si místa na filmu i na zvukové pásce. Teď byla ve stroji druhá cívka a také magnetofonové pásy A a B. Ještě jednou prověřila synchron, aby se ujistila, že se zvuk a obraz přesně kryjí, pohnula pákou a roztočila cívku rychlostí třiadvaceti obrázků za vteřinu.

Na jedné z obrazovek nad stříhacím pultem se objevil první obraz.

Reproduktory po obou stranách obrazovek začaly vydávat zvuky.

Když strojem proběhl poslední obrázek, bylo už skoro půl jedenácté.

Zapálila si ještě jednu cigaretu, přepnula stroj na rychlé zpětné převíjení a pak seděla a kouřila, čekajíc, až se pracovní kopie filmu a zvukové záznamy přetočí zpátky. Při vzpomínce na to, co před chvílí viděla na obrazovce, se spokojeně usmála, ale uvědomovala si, že do prvního má před sebou ještě spoustu práce.

Musí odvézt do Mexika negativ, pracovní kopii filmu a synchronizovaný zvuk. Musí tam najít laboratoř, která dílo dokončí. Ještě spousta práce. Za předpokladu, že všechno půjde dobře. Že jí tam Jake přiveze všechno, co je potřeba. Že Henry nezačne...

Ne, nemá smysl se zbytečně nervovat.

Na paniku není čas.

Uhasila cigaretu, sňala cívky s pultu, ujistila se, že filmové i magnetofonové pásy jsou pevně svinuté, a pak přelepila jejich konce. Filmové cívky položila na sebe do šestnáct milimetrů hluboké plechové krabice, přikryla víkem a pevně zavřela. Čtyři cívky se zvukovými nahrávkami zabalila do igelitových sáčků a společně s krabicí na filmy je uložila do hliníkové přenosné schránky. Vzala schránku a postavila ji ke dveřím, potom zhasla ve studiu všechna světla kromě posledního s vypínačem u dveří.

Zvedla přenosnou schránku.

U vypínače zaváhala.

Vrátila se k pultu a přesvědčila se, že cigaretu opravdu uhasila.

Pak vykročila zpět ke dveřím.

S rukou na panelu poplašeného zařízení se rozhlédla po studiu.

Na chvíli ještě schránku položila na zem a zašmátrala v kabelce po klíčích.

Znovu schránku zvedla, namačkala na panelu třímístný kód, otevřela dveře, zhasla poslední světla a vyšla ven.

Bylo půl jedenácté a deset minut.

Nad zadními dveřmi svítila lampa chráněná drátěnou mřížkou.

Ve světle žárovky vrhala její postava dlouhý stín na šterkové parkoviště. Zamkla dveře, ve světle lampy našla klíče od auta a vykročila k vozu, když tu na šterku spatřila druhý stín.

Chtěla se ohlédnout, začala se otáčet, ale vtom už se jí do zad kousek nad lopatkou zabořil nůž.

Když jí čepel vnikla do těla, pocítila pronikavou bolest.

Vykřikla.

A pak se otočila – vlastně někdo ji otočil, čísi ruka ji popadla za rameno a obrátila čelem vzad, vstříc noži, který ji znovu bodl. Upustila hliníkovou schránku. Nůž ji bodal a bodal. Vykřikla, v ústech jí zabublala krev, při výkřiku jí vytryskla z úst, křičela a křičela, až najednou nemohla křičet. Žlutou halenku měla zbrocenu krví řinoucí se z ran, i tvář měla zkrvavenou, také hrdlo a ruce byly samá krev a když upadla na bílý štěrk, zrudl krví i ten.

Nevidoucímá očima zírala k floridské obloze poseté hvězdami, palmy šuměly a z jejího rozervaného, neživého těla vytékala krev, až nakonec dotekla k aluminiové skřínce s filmy a magnetofonovými pásky.

Tu noc o půl dvanácté v jednom baru, zvaném U kozí hlavy, vzdáleném nĕjakých šedesát mil severně od místa, kde Prudence Ann Markhamová krvácela na šterkovou příjezdovou cestu, házela dvě děvčata šipky a popíjela pivo. Dívky byly oblečené na aerobik, jedna byla blondýna a druhá zrzka. Blondýna měla na sobě černé přiléhavé kalhoty, žlutý trikot a žluté nátepníky, Zrzka byla oblečena do těsných kalhot modré barvy, zeleného trikotu a také její nátepníky byly zelené. Obě měly barvy pěkně sladěné a ani jedna neměla na nohou cvičky na aerobik; obuly si střevice s přehnaně vysokými podpatky – blondýna černé, kožené a zrzka modré. V tom přiléhavém oblečení, nátepnících a jehlových podpatcích vypadaly jako tanečnice Boba Fosse.

Anebo jako děvky.

Obě dívky se právě vrátily z hodiny aerobiku, ačkoli na cvičení si pravděpodobně střevice s vysokými podpatky neobuly. Neustále štěbetaly o tom, že bylo na hodině strašně nabito a že tam člověk sotva našel místo u zrcadla; při tom pořád házely šipky a někdy se i trefily. Pokaždé, když jim šipka ulítlá úplně mimo, zavrtěly zadečky a zahihňaly se. Snažily se všem přítomným dávat najevo, že jsou v šipkách začátečnice.

Tick s Mosem si domysleli, že to představení je určeno jim. Zkoušeli to na ta děvčata už půl hodiny – od chvíle, kdy ty dvě vtrhly do místnosti jako pár závodních koní. Zatím se úspěšnost Tickova a Moseho snažení blížila nule. To proto, že hned od počátku mluvili pravdu. Pověděli těm dívenkám, že jsou od filmu. Děvčata to považovala za výmysl, který je má ohromit. Bylo jim něco málo přes dvacet a vyznávala moderní pohled na svět. Když v Tampě potkáte dva chlápky v baru, co vypadá jako anglická hospoda – samý mahagon, mosaz a okna s výplněmi v olověných obroučkách – a oni vám začnou vykládat, že jsou od filmu, jsou to docela určitě žvanilové. To byl první omyl, jehož se Tick s Mosem dopustili; řekli těm holkám o svém povolání. Měli jim namluvit, že

jsou stavbaři. Druhý omyl spočíval v tom, že jim prozradili svá skutečná jména, a děvčata je považovala za vymyšlená.

George Ticknor se představil: „Mně říkají Tick.“

Ta blondýna se zeptala: „A co tvůj kamarád? Ten se jmenuje Tack?“

„Mose,“ představil se Mose. Jmenoval se Mosely Jones mladší. Jeho otec také pracoval u filmu. V Atlantě, kde se Mose narodil. Ale měl dojem, že by nebylo dobré začít znovu mluvit o filmu.

„A jak si říkáte vy, děvčata?“ zajímal se Tick.

„My si říkáme *ženy*,“ odsekla blondýna a shýbla se pro šipku, přičemž vystavila jejich pohledům svou nádhernou feministickou prdelku, až se Tick olízl.

Poslední půl hodiny se snažili vymámit z děvčat, jak se jmenují. Děvčata hrála šipky a při tom se pořád nakrucovala a chichotala. Tick s Mosem seděli u baru, dívali se na ně a snažili se udržovat konverzaci v řevu televize, kde právě vysílali poslední noční zprávy.

„Vsadil bych se, že se jmenuješ Trudy,“ škádлил Tick blondýnu.

„Fuj, Trudy.“ Udělala obličej.

„Ale jsem už blízko, že jo? Tak tedy Judy?“

„Ani náhodou.“

„Vsadím se s tebou, že tvé jméno obsahuje ů.“

„Maminka mi zakázala vsázet se s cizími lidmi.“

„Kdo je tady cizí?“ divil se Tick. „Já jsem se představil.“

„Neotravuj, Ticku,“ odpálila ho zrzka. „Jdi se radši projít.“ Ale znovu zavrtěla prdelkou.

„A ty musíš být Eileen,“ pokoušel Mose zrzku.

„Ne-e.“

„Nebo Colleen. Všechny rudovlásky mají irská jména.“

„Omyl,“ řekla zrzka.

„Tak jak se jmenuješ?“

„Revlon,“ opáčila a hodila šipku.

Minula terč o celou míli. Málem minula i zeď.

„Revlon?“ opakoval Mose.

„Zkus na to přijít,“ navrhla zrzka.

Mose na to zkoušel přijít.

„Tak vy jste tedy, mládenci, od filmu, jo?“ prohodila blondýna.

„Správně,“ přisvědčil Tick. Konečně, pomyslel si. Konečně aspoň minimální pokrok, hergot.

„Asi velcí producenti, hm?“ pošklebovala se zrzka.

„Režiséři,“ opravila ji blondýna. „A právě hledají nové hvězdičky. Jak to, že s sebou nemáte zkušební pohovku?“

„Já jsem zvukař,“ prohlásil Mose. Lhal. Byl kulisář.

Blondýna pozvedla svou pivní sklenici a olízla pěnu. Nevypadala, že by na ni udělali dojem. Obličej i horní část vzdouvajících se ňader jí pokrýval tenký film potu. Tick se opět olízl.

„Já jsem parťák od dráteníků.“ I tohle byla lež. Oba byli kulisáři.

„Co?“ divila se blondýna. „Co to je?“

„Starám se o osvětlení,“ vykládal.

„Světla, kamera, akce!“ zahalekala zrzka. Ukázala prstem na blondýnku a postavila se s rozkročenýma nohama, vystrčeným zadečkem a s jednou rukou v bok. Obě se zase rozhihňaly.

„Tak se to nedělá,“ namítl Tick.

„Co se tak nedělá?“ vyptávala se zrzka.

„Světla kamera akce. Tak to režisér neříká.“

„Já ti to povídala,“ tvrdila blondýna. „Je to režisér.“

„Ne, jsem dráteník.“

„No dobrá, tak nám tedy pověz, jak to režisér říká.“ Zrzka mrkla na blondýnu.

„Nejdřív povězte, jak se jmenujete,“ žádal Tick.

„Povíme jim, jak se jmenujeme?“ nadhodila blondýna.

„Já už jim to pověděla,“ tvrdila zrzka. „Už jsi na to přišel?“ zeptala se Moseho.

„Jasně. Revlon.“

„Jasně co?“

„Revlon,“ opakoval Mose a pokrčil rameny.

„Koukejte,“ začal Tick, „jak se máme seznámit, když nám ani neřeknete, jak se jmenujete?“

„Kdo tvrdí, že se s vámi chceme seznámit?“ zajímala se blondýna.

„Přece si spolu povídáme. To znamená, že se seznamujeme, ne?“ vysvětloval Tick. „Tak už mi pověz, jak se jmenuješ. Vsadím se, že máš ve jméně ů.“

„Ne, já jsem Rachel,“ řekla blondýna téměř stydlivě.

„A jak se jmenuje tvá kamarádka?“

„Gwen.“

„Rádi vás poznáváme.“ Tick seskočil s barové stoličky a s rukama v bok přistoupil blíž k děvčatům u šipkařského terče.

„Ty se vážně jmenuješ Tick?“ zajímala se Rachel.

„Plným jménem Ticknor,“ vysvětlil a pokývl hlavou.

„Vlastně je to docela roztomilé,“ mínila. „Tick.“

„Co teda říká režisér, Ticku?“ připomněla mu Gwen.

Tick se rozmyšlel, kterou z nich chce pro sebe. Blondýna má větší prsa, ale

ta zrzka má nohy, které by i dospělého chlapa dokázaly dohnat k pláči. Hodně mu připomínala Connie. Rezavé vlasy a úžasné, nádherné nohy. Jenže žádná na světě není jako Connie.

„Tak tedy,“ začal, „nejprve A. R. zahuláká, aby byli všichni zticha. Řekne...“

„Co je to A. R.?“ nechápala Gwen.

„Asistent režie,“ vysvětlil Tick.

„Dobrá. Tak tedy zahuláká, aby bylo ticho.“

„Ticho prosím, nebo tak něco.“

„A co dál?“

„Potom režisér řekne: ‚Připravte se...‘“

„Dobře.“

„A potom ‚Spusťte kameru...‘“

„Na to kameraman uvede film do pohybu,“ dodal Mose.

„A řekne přitom: ‚Jedem,‘“ dodal Tick.

„Ten kameraman,“ vysvětlil Mose.

„Potom režisér vydá pokyn: ‚Zvuk...‘“

„Zvukař spustí magnetofon a hlásí: ‚Točíme.‘ To dělám já,“ dodal Mose. „Já jsem zvukař,“ zopakoval svoji lež.

„Potom A. R. zavolá: ‚Klapka,‘“ pokračoval Tick.

„A tehdy teprve režisér zahuláká: ‚Akce,‘“ dokončil Tick.

„Aspoň v tom jsem měla pravdu,“ usoudila Gwen a pohlédla na ně, jak Mose doufal, s úplně jiným respektem. „Vy jste teda vážně od filmu, jo? Zvukař a... co jsi říkal, že děláš ty?“

„Dráteníka,“ opakoval Tick.

„Co je to, sakra, dráteník?“ divila se Rachel.

„Vždyť říkám, dělám šéfa osvětlovačů.“

„Takže přece jenom jsi šéf.“

„Jsem čaroděj z říše světla,“ chvástal se Tick. Rozhodl se, že si vybere tuhle.

„Poslyšte, mluvíme s váma úplně na rovinu,“ začal Mose.

„Utíkej schovat stříbro, Rachel,“ uchechtla se Gwen.

„Ne, vážně,“ bránil se Mose.

„Myslí to vážně, Rachel.“

„Opravdu.“

„A předtím jsi nemluvil vážně?“

„Nu, ano, ale...“

„A nemluvil jsi na rovinu?“

„Chce jenom říct...,“ začal Tick.

„Už jsi přišel na to, co je to Revlon?“ popichovala Gwen Moseho. To je dobře, pomyslel si Tick. Nebude problém se dohodnout, která komu připadne.

„Samozřejmě, že jsem na to přišel,“ tvrdil Mose.

„Tak kde jsem to vzala? Revlon.“

„Odkud jsi to vzala?“ opakoval Mose.

„Z láhve,“ řekla Gwen.

Mose na ni hleděl.

„On to ještě nepochopil,“ posteskla si Gwen.

„Ale pochopil, pochopil,“ bručel Mose.

„Mluvíš přece o rudovláskách, vzpomínáš?“

„Jasně. Hele, už to chápu.“

„Tak co to znamená?“

„Revlon.“ Pokrčil rameny. „Hele, pochopil jsem to. Revlon.“

„Asi jsem si vybrala troubu,“ postěžovala si Gwen. „Tak teď si poslechneme, cos nám to chtěl povědět na rovinu, jo?“

„Tedy, zrovna, když jste přišly, děvčata, povídám tady Tickovi...“

„Počkej, nech mě hádat. Řekls mu, že bychom měly hrát ve filmu.“

„Ne. Povídám mu, že jste nádherné. Obě dvě.“

„To jsme,“ souhlasila Gwen. „No a?“

„Já vím, že jste. Taky jsem to řekl Tickovi.“

„No a?“

„Já budu pokračovat, jo?“ navrhl Tick.

„Poslouchejte světelného čaroděje,“ ušklíbla se Rachel.

„Vyklopím to hlavní,“ prohlásil Tick, „a když nás pošlete do háje, půjdeme do háje. Ale rádi bychom se s vámi poznali trochu blíží. Mám tady nedaleko pěkné místo s kvalitní stereo soupravou a taky trochou slušný trávy a kdyby se vám chtělo tam s námi zajít, myslím, že bychom si mohli užít docela prima večer. Jestli nechcete, poděkujeme vám za laskavost, že jste nás poslouchaly, a půjdeme o dům dál, o něco smutnější a o něco moudřejší. Tak, to je náš hlavní trumf,“ dodal a nasadil cosi jako chlapecký úsměv.

„Co jsi zač?“ zajímala se Gwen. „Děláš tomu troubovi agenta?“

„Jsme jenom dva slušní hoši a doufáme, že se nám podaří strávit nějaký čas ve společnosti dvou příjemných děvčat.“

„On si myslí, že jsme coury,“ pohoršila se Rachel.

„To tedy ne!“ zaprotestoval Tick a zatvářil se uraženě, i když ho to opravdu napadlo.

„To my nejsme, aby bylo jasno,“ prohlásila Gwen.

„Nemyslel jsem si to o vás.“

„Myslím to vážně, nejsme!“

„Tak co vy na to?“ zeptal se Mose.

„A hele, pan ,Točíme‘,“ popíchla ho Gwen. „Dobře, že jsi pěkný chlap, pro-

tože jinak jsi trouba.“ Obrátila se k Rachel. „Tak co myslíš?“ zeptala se. „Chce se ti poslouchat stereo se slušnými klukama, co by rádi strávili nějaký čas ve společnosti příjemných děvčat?“

„Já nevím,“ rozmýšlela se Rachel. „Po tom cvičení jsem trochu rozlámaná.“

Tick napjatě zadržel dech.

Dívky se po sobě podívaly.

Tick čekal.

Zdálo se, že to nikdy neskončí.

„No,“ usoudila nakonec Gwen, „když půjdeš, půjdu taky.“

„Tak snad aspoň na pár minut,“ mínila Rachel.

„Dobrá,“ vyhrkl Tick. „Jenom zaplatím a můžeme...“

V tu chvíli si uvědomil, co právě říká televizní hlasatel.

Moderátor zpravodajství právě oznamoval, že před filmovým studiem v Caluse ve státě Florida bylo objeveno mrtvé tělo, identifikované jako Prudence Ann Markhamová. Byla ubodána.

Tick pohlédl na Mose.

Mose zíral s otevřenými ústy na televizní obrazovku nad barem.

„Tak jdeme, nebo co?“ durdila se Gwen.

V pátek 28. listopadu ráno, následující den po Dni díkůvzdání, přišel Matt-hew do okresní věznice navštívit Carltona Barnabyho Markhama. Markham měl na sobě tmavomodré kalhoty, světlou džínovou košili, černé ponožky a černé boty. Za normálních okolností to byl hezký člověk – štíhlý, svalnatý, s blond vlasy a modrýma očima – ale erární oblečení a vězeňská bledost, již nabyl během čtyř krátkých dnů, které uplynuly od jeho zatčení, ho změnilly v docela tuctovou figuru.

Markham byl obviněn z porušení paragrafu 782.04 Floridského zákoníku, kde se uvádí, že zabití lidské bytosti, jehož se pachatel dopustil záměrně, s cílem usmrtit dotyčnou osobu... je pokládáno za těžký zločin vraždy prvního stupně, s trestní sazbou podle paragrafu 775.02. Na Floridě má i člověk obviněný z těžkého zločinu právo být propuštěn na kauci a je na státním zástupci, chce-li dosáhnout zamítnutí kauce, aby se případně pokusil prokázat, že již důkazy dostupné v době zadržení obviněného de facto stačí k jeho usvědčení. Pouze soud má však právo zamítnout žádost o propuštění na kauci.

Markhamovi se dostalo takového zamítnutí.

Podle rozhodnutí velké poroty „chladnokrevně, vypočítavě a po zralé úvaze“ zavraždil svoji manželku Prudence „zvlášť odporným, surovým a krutým způsobem“. Použití posledně uvedených výrazů umožnilo státnímu zástupci požadovat trest smrti podle paragrafu 775.02.

„Zabil jste ji?“ zeptal se Matthew.

„Ne, nezabil,“ odpověděl Markham.

V době, kdy se Matthew rozhodoval, že změní specializaci a přejde na trestní právo, učinil také důležité předsevzetí, že nikdy nepřijme obhajobu člověka, v jehož nevinu nebude schopen uvěřit. Od července, kdy započal svoji novou kariéru (zatím nic moc), zastupoval dva klienty (tedy, skoro dva) obviněné z trestných činů. Prvním z nich byla učitelka, kterou zadrželi pro porušení paragrafu 316.193 floridského trestního zákona, neboli pro ‚Řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu nebo nějaké chemické či zakázané látky‘. Tento trestný čin bývá uváděn pod zkratkou ŘPV, což znamená ‚řízení pod vlivem‘. Pachateli, který se porušení tohoto zákona dopustil poprvé, hrozí trest v podobě pokuty do pěti set dolarů a k tomu až šest měsíců odnětí svobody.

U okresního soudu v Caluse působili čtyři soudci a dva z nich přišli s inovací trestu za ŘPV. Byl-li pachateli vyměřen jen podmíněný trest, přilepili mu na nárazník štítek s nápisem:

ODSOUZEN ZA ŘPV

Omezená platnost řidičského oprávnění

Omezená platnost řidičského oprávnění spočívala v tom, že dotyčný řidič směl svého vozu používat jen pro pracovní účely nebo k cestám za běžnými pochůzkami, jako jsou nákupy, návštěva lékaře a podobně. Matthew bojoval za svoji klientku bez úspěchu. Dotyčná dáma dostala pokutu 250 dolarů a její auto nálepkou ŘPV na celých šest měsíců.

Jeho druhým klientem – vlastně člověkem, který se *skoro* stal jeho klientem – byl muž obviněný podle paragrafu 893.135 z obchodování s marihuanou. To je závažný trestný čin, za který pachateli hrozí až tři roky vězení a pokuta do výše 25 000 dolarů. Naprosto otevřeně Matthewovi sdělil, že ve chvíli, kdy byl zatčen, skutečně převážel ve své dodávce pět set liber vysoce kvalitní mexické marjáanky, ale tvrdil, že dobrý odborník na trestní právo by s tím měl umět něco udělat. Matthew neměl žádný důvod považovat se za dobrého odborníka na trestní právo, který by s tím něco uměl udělat, a tak jako tak se rozhodl tu obhajobu odmítnout, protože ten člověk přiznal, že je vinen. (Ještě než byl odveden z kanceláře v horní části věznice, sdělil Matthewovi, že je pitomej hovňousek, ovšem to se stalo právě až poté, co mu Matthew oznámil, že ho nemá v úmyslu zastupovat.) Tak tedy jeden a půl klienta od července. Vrátil se opět k majetkovým vypořádáním, podmínkám závětí, majetkovým vztahům – až do chvíle, kdy mu z okresní věznice zatelefonoval Carlton Barnaby Markham. „Můžete mi povědět, proč vás zatkli?“ otázal se Matthew.

„Zatkli mě, protože nemohli najít nikoho jiného, koho by zatkli,“ tvrdil Markham.

Zlobně sevřel rty a v očích se mu hněvivě zablesklo, jako by měl za to, že na něho tu past nalíčil Matthew. Mluvil s mírným jižanským přízvukem. Asi se narodil tady, na Floridě. Když člověk mluví o Floridě, představuje si pláže, vodu, plachetnice, bezmračnou modrou oblohu, palmy a pomerančovníky. Představuje si rekreační oblast. Jenže ta rekreační oblast je součástí klasického Jihu – vlastně je vůbec nejdál na jihu, kam až můžete dojít, aniž byste spadli do oceánu – a žijí tam miliony lidí, kteří tam netráví prázdniny a kteří si zatračeně dobře uvědomují, že tohle je Jih jako řemen.

„I když připustím, že se policie mohla zmýlit...,“ začal Matthew.

„Zmýlila se.“

„Ale přesto, státní zástupce by nepředložil případ velké porotě, kdyby se nedomníval, že má dostatek důkazů, aby rozhodla ve prospěch jeho návrhu.“

„Jsem si jistý, že měl návrh připravený kvalitně.“

„Stejného názoru byla i velká porota, když schválila koncepci obžaloby, a taky soudce, který zamítl žádost o propuštění na kauci. Pane Markhame, kde se ve všech těch lidech vzalo tak pevné přesvědčení, že jste zabil svou ženu?“

„Proč se nezeptáte jich?“

„Protože vy jste mě požádal, abych se stal vaším obhájcem.“

„Co vám mám říct? Proč to vypadá tak, jako bych ji zabil já?“

„Když budete tak laskav.“

„Na čí straně vlastně jste?“

„Na ničí. Zatím.“

„Mají jenom nepřímé důkazy,“ tvrdil Markham.

„Nu, tak to bývá vždycky, pokud náhodou někoho nechytí při činu nebo pokud při vraždě nebyl nějaký svědek. Nechytili vás při činu, že?“

„Samozřejmě, že ne!“

„A předpokládám, že vraždě nebyl přítomen žádný svědek.“

„Byl tam jenom vrah.“

„Tak proč vás zatkli? Proč vás obvinili?“

Markham chvíli mlčel.

Pak řekl: „Hlavním důvodem je ta krev.“

„Jaká krev?“

„Na mých šatech.“

„Krev na vašich šatech?“

„Ano.“

„Její krev? Krev vaší ženy?“

„Oni tvrdí, že ano. Prý je to stejná krevní skupina.“

„A vy jste ty šaty se skvrnami od krve vaší ženy – tedy od krve stejné skupiny, jakou měla ona – měl na sobě, když vás zatkli?“

„Ne, když přišli ke mně domů s příkazem k zatčení, ležel jsem v posteli a spal jsem. Byl jsem v pyžamu.“

„Kdy to bylo?“

„Čtyři dny po vraždě.“

„Přišli k vám s příkazem k zatčení...“

„Ano.“

„V kolik hodin v noci?“

„Chvilí po dvanácté.“

„A vy jste byl v pyžamu a ležel jste v posteli.“

„Ano.“

„Co bylo dál?“

„Oblékl jsem se a oni mě odvezli do města k výslechu.“

„Kdo všechno byl u toho výslechu?“

„Detektiv jménem Sears z šerifovy kanceláře, policejní detektiv Morris Bloom a nějaký Arthur Haggerty z úřadu státního zástupce.“

„Jestli si pozvali člověka z prokuratury, museli mít za to, že zatkli skutečného pachatele. Ukázali vám ty šaty s krvavými skvrnami?“

„Ano. Ptali se mě, jestli je poznávám.“

„Poznal jste je?“

„Ano. Byly moje. Sako, košile a kalhoty. A taky moje boty a ponožky.“

„To oblečení tedy patřilo vám?“

„Ano.“

„A byla na něm krev?“

„Ano. Zaschlá krev. A bylo hrozně špinavé.“

„Špinavé?“

„Od hlíny.“

„Pověděli vám, kde ty věci našli?“

„Vykopali je na zahrádce za mým domem. Den po vraždě přišli do domu s povolením k prohlídce. Začali kopat a našli ty šaty a nůž.“

„Nůž? Jak to myslíte? Nemluvil jste o...“

„Řeznický nůž. Oni tvrdí, že jsem jím zabil Prue.“

„Viděl jste ten nůž někdy předtím?“

„Ano.“

„Kde?“

„V mé kuchyni.“

„Byl to *váš* nůž?“

„Byl to *náš* nůž. Kuchyňský nůž. Visel na polici v kuchyni.“

Matthew se na něho upřeně zahleděl.

„Pane Markhame,“ řekl, „myslím, že chápete, že tohle jsou dosti silné nepřímé důkazy. I kdyby neměli nic víc...“

„Vědí, že mi ty šaty ukradli,“ přerušil ho Markham. „A ten nůž taky.“

„Ukradli?“

„Někdo se vloupal do domu a ukradl je. Ukradl i spoustu jiných věcí.“

„Kdy?“

„Deset dnů před vraždou.“

„Ohlásil jste to vloupání?“

„Ano.“

„Na policii?“

„No jistě, že na policii.“

„Vyšetřovali to?“

„Poslali k nám detektivy. Toho Blooma s černošským parťákem jménem Rawles.“

„A k tomu vloupání došlo deset dnů před vraždou?“

„Ano.“

„Kde jste byl, když se to stalo?“

„U jednoho kamaráda. Moje žena byla v práci, je...“

Zaváhal, protože se přerekl.

„Byla filmařka,“ opravil se a použil minulý čas. „Dělala reklamy, propagační filmy a někdy i dokumenty.“

„Tady v Caluse?“

„Nu, všude možně. Ale tady měla pronajaté studio. Tu noc, kdy došlo k vloupání, pracovala na Rancher Road. A taky tu noc, kdy ji zabili.“

„Pracovala?“

„Ve studiu.“

„Co dělala?“

„Stříhala.“

„Stříhala film?“

„Ano.“

„Jaký film?“

„To nevím.“

„Nu, šlo o nějaký dokument, nebo o rekla-?“

„To mi neřekla. Někdy se tak chovala.“

„Jak?“

„Tajněstkářsky – pokud šlo o její práci. Opatrně.“

„Takže... tu noc, kdy se k vám někdo vloupal, byla ve studiu?“

„Ano.“

„A vy jste byl na návštěvě u přítele?“

„Ano.“

„Od kolika do kolika?“

„No, nějakých pár hodin. Plánovali jsme rybářský výlet. Přišel jsem asi tak v devět a odcházel jsem v jedenáct.“

„A když jste se vrátil domů, zjistil jste, že vás vykradli.“

„Ano. Asi tak o půl dvanácté.“

„Co vám ještě ukradli?“

„Rádio s budíkem, fotoaparát a malou televizi.“

„A taky šaty, které se později našly zakopané u vás na zahrádce.“

„Ukradli i jiné šaty. Někaké oblečení, co patřilo Prue.“

„A ten nůž.“

„Ano.“

„Jen ten jeden nůž?“

„Ano.“

„Zmínil se někdo při výslechu – poté, co vás zatkli – o tom vloupání?“

„Ano, já. Připomněl jsem jim, že ty šaty a nůž někdo ukradl.“

„Komentovali to nějak?“

„Haggerty řekl: ‚To je vaše verze, pane Markhame.‘“

„To přece znamená mnohem víc,“ podivil se Matthew. „K tomu vloupání skutečně došlo a vy jste je ohlásil na policii. Jestli vám ty šaty i ten nůž ukradli deset dnů před vraždou...“

„Ukradli mi je.“

„Tak co vám k čertu chtějí dokázat?“

„Že jsem ji zabil,“ odušil Markham. „Víte... já na ten večer, kdy se stala vražda, nemám alibi.“

„Kde jste byl ten večer?“

„Moje žena měla práci. Proto musela do studia. Já jsem šel sám do kina.“

„Do kterého?“

„Twin Plaza I. V nákupním centru South Dixie.“

„Nepotkal jste nějaké známé?“

„Ne.“

„V kině?“

„Ne.“

„Ani v nákupním centru?“

„Ne.“

„Od kolika hráli?“

„Od osmi.“

„A v kolik ten film skončil?“

„Asi o půl jedenácté.“

„Šel jste z kina rovnou domů?“

„Ne. Chvilí jsem se procházel po nákupním středisku a pak jsem zašel do baru U Harriganů.“

„V kolik hodin jste tam přišel?“

„Asi deset minut před jedenáctou.“

„A jak dlouho jste tam zůstal?“

„Jenom na jednu skleničku.“

„Co jste pil?“

„Tanqueray martini. Čistě. Velmi suché. Se dvěma olivami.“

„Jak dlouho jste ho pil?“

„No, díval jsem se na televizi. Nad barem je televize.“

„A kdy jste z toho baru odešel?“

„Asi tak... za pět minut tři čtvrtě na dvanáct? Nebo ve tři čtvrtě?“

„A kdy jste dorazil domů?“

„Kolem půlnoci. Dvacet minut po mně přijela policie.“ Markham si zhluboka povzdechl. „Vím, jak to vypadá. Na dobu, kdy ji někdo ubodal, nemám alibi a pokud jde o to vloupání, má policie jen moje slovo, že k němu opravdu došlo.“ Potřásl hlavou. „Jestli tu obhajobu nevezmete, nemůžu se vám divit. Povím vám jen jedno: Já ji nezabil.“

„Věřím vám,“ řekl Matthew.

V předtištěné žádosti o vydání důkazních materiálů Matthew zaškrtnl dvanáct položek v seznamu a jednu položku – všechna policejní hlášení související s případem – dopsal na stroji. Na závěr připsal: „Vzhledem k tomu, že tato žádost o vydání důkazních materiálů je důležitá pro zajištění kvalitní obhajoby obviněného a je zcela v souladu s platnými předpisy, soudními rozhodnutími a příslušným článkem ústavy, obžalovaný požaduje, aby byla posouzena s příslušnou vážností.“

Žádost byla doručena do kanceláře státního zástupce prvního prosince.

Ve středu třetího prosince ráno zástupce prokurátora Arthur Haggerty, pověřený vedením případu, vlastnoručně donesl Matthewovi do kanceláře odpověď.

V odpovědi stálo:

OBVODNÍ SOUD PRO DVANÁCTÝ OBVOD
OKRESU CALUSA NA FLORIDĚ

STÁT FLORIDA

VERSUS

CARLTON BARNABY MARKHAM

PŘÍPAD Č. 84-2207-CF-A-S9

ODPOVĚĎ STÁTNÍHO ZASTUPITELSTVÍ NA ŽÁDOST
O VYDÁNÍ DŮKAZNÍCH MATERIÁLŮ

1. *Jména a adresy osob, schopných podat informace týkající se trestného činu: 3.220 (a) (1) i. Viz příložený seznam svědků
2. *Zápisy nebo nahrávky výpovědí svědků vyslechnutých policií: 3.220 (a) (1) ii. Viz přílohu
3. Zápisy a nahrávky všech výpovědí obviněného: 3.220 (a) (1) iii. Viz přílohu

4. Zápisy nebo nahrávky výpovědi
spoluobviněného: 3.220 (a) (1) iv.
Nevztahuje se na tento případ
5. Výpověď obžalovaného před velkou porotou:
3.220 (a) (1) v. Viz přílohu
6. Dokumenty či předměty, vztahující se
k případu (obdržené od obviněného):
3.220 (a) (1) vi. Ne
7. Informace o důvěrném zdroji informací
státního zástupce: 3.220 (a) (1) vii. Ne
8. Informace o případném použití elektronických
sledovacích prostředků: 3.220 (a) (1) viii.
Ne
9. Informace o případné prohlídce
a o zabavených předmětech (s dokumentací,
je-li jaká): 3.220 (a) (1) ix.
Ano Viz přílohu
10. *Dobrozdání a výpovědi znalců: 3.220 (a) (1) x.
Ano Viz přílohu
11. ** Dokumenty a předměty, týkající se
případu, jež budou použity při předběžném
slyšení a při vlastním procesu: 3.220 (a)
(1) xi. Nůž, šaty, fotografie, pitevní
nález, nákresy místa činu, výpovědi,
magnetofonové kazety
12. Další důkazní materiál podle Floridského
zákoníku, paragraf 90.404 (musí být
zajištěn nejpozději deset dnů před
zahájením procesu.)
13. Policejní hlášení, souvisící s případem:
3.220 (a) (1) xii.

Viz přílohu

* Obhajoba je povinna vrátit materiál do sedmi
dnů.

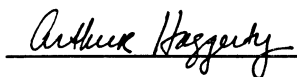
** Obhajoba je povinna vrátit materiál do
patnácti dnů.

Obžalobě jsou () nejsou (X) známy žádné
okolnosti, svědčící proti domněnce o vině
obviněného.

PROHLAŠUJI, že jsem kopii tohoto dokumentu doručil do vlastních rukou: MATTHEWU HOPEOVI, Summerville a Hope, 333 Heron Street, Calusa, Florida 3. prosince 1986.

SKYE BANNISTER
STÁTNÍ ZÁSTUPCE

v zastoupení

ARTHUR HAGGERTY
náměstek státního zástupce

Takže měl Matthew na čem dělat.

„Upřímně řečeno,“ prohlásil Frank Summerville, „nelíbí se mi, žes ten případ převzal.“

„Je to můj první opravdový případ od července,“ namítl Matthew.

„Mám tomu rozumět tak, že všechny ty bezvýznamné právnícké drobnosti, co ses jimi zabýval mezitím, nebyly opravdové případy?“

„Franku, tohle je důležitý případ.“

„Každý případ, kterým se zabýváme, je důležitý.“

„Ano, uznávám, že když připravujeme pro majitele domu příkaz k vystěhování...“

„Jeho nájemník neplatí nájemné. Takže příkaz k vystěhování je pro něj důležitý. A co je důležité pro klienta, je důležité i pro nás.“

Matthew znal řadu lidí, kteří tvrdili, že on a Frank si jsou podobní. Měl dojem, že to říkají titíž lidé, podle nichž všechny manželské páry po letech společného života (a sezení za jedním stolem a spaní v jedné posteli) jsou jako dvojčata. Neměl pocit, že by si s Frankem byli v čemkoli podobní – až na to, že mají oba tmavé vlasy a hnědé oči.

Matthewovi bylo osmatřicet. Frank právě dosáhl čtyřicítky. Matthew byl šest stop vysoký a sto sedmdesát liber těžký; jeho partner měřil o dva palce víc a vážil o dvacet liber méně. Frank měl kulatý obličej – on sám takovému tvaru říkal ‚prasečí tvář‘ – a Matthewův obličej byl protáhlý – podle jeho partnera ‚liščí‘. Kromě toho Frank pocházel z New Yorku a Matthewovým rodištěm bylo Chicago.

„Co když to prohraješ?“ prohodil Frank.

„Nemám v úmyslu prohrát.“

„Co budeš potom dělat? Dáš si do novin inzerát? Matthew Hope, advokát na volné noze, zoufale shání klienty obviněné z jakýchkoli přestupků či trestných činů...“

„Ne, nedám si inzerát do novin.“

„Proč ne? Zubaři to dělají,“ namítl Frank.

„Nejsem zubař. Zoufalý, ani žádný jiný.“

„Já vím. Jsi obhájce ve věcech *trestních*.“ Frank zdůraznil slovo *trestních*, jako by na tom, že se někdo specializuje na *trestní* právo, bylo něco *trestuhodného*.

„Dokonce i nezaměstnaní herci si dávají inzeráty,“ tvrdil. „Do časopisu *Varieté*.“

„A stejně zůstanou nezaměstnaní,“ odsekl Matthew. „Já nejsem nezaměstnaný. Odkdy ty čteš *Variété*?“

„Leona ho odebírá.“

Leona byla Frankova manželka. Další rozdíl mezi nimi. Matthew byl rozvedený.

„Zkrátka, nemám v úmyslu prohrát, a proto si nebudu muset dávat inzerát,“ prohlásil Matthew. „Ani do *Variété*, ani nikam jinam.“

„Zack Norman taky inzeruje ve *Variété*.“

„Zack Norman je zubař?“

„Herec. Jde o to, Matthew, že když se někdo z ničeho nic rozhodne z nějakého, pro mě nepochopitelného důvodu, že se specializuje na trestní právo...“

„Nerozhodl jsem se z ničeho nic,“ přerušil ho Matthew.

„To je fakt, fušovals...“

„Nefušoval.“

„Dobře. Tak flirtoval, to bude vhodnější výraz. Flirtoval jsi s případy obvinění z vražd, což odvádělo tvou pozornost od obchodů s nemovitostmi, závětí a ostatních nedůležitých aspektů právnické profese, které dozajista musí velkému Perrymu Masonovi připadat strašně fádni.“

„Perry Mason je zubař, nebo herec?“

„Matthew, snažím se ti něco vysvětlit,“ pokáral ho Frank. „Možná si myslíš, že stačí koukat do trestního zákoníku jako do nějaký Bible...“

„*Nějaké Bible*...“

„... a obědvat se všemi obhájci ve městě, abys zjistil, co mají v palicích...“

„Co *mají* v palicích...“

„Ale čistě mezi náma dvouma...“

„Mezi námi dvěma...“

„No dobrá, jestli chceš opakovat všechno, co řeknu, místo abys mě poslouchal...“

„Však já tě poslouchám, Franku. A slyším, co mi vykládáš. Víím, že jsem zatím nepředvedl žádné oslnivé úspěchy.“

„To je pravda.“

„Jenže tohle je velký případ...“

„Vražda? Vážně? Velký případ?“

„A jestli z toho Markhama dostanu...“

„Mně spíš dělá starosti, co se stane, když ho z toho nedostaneš. Jaké nepříznivé důsledky to bude mít pro firmu, Matthew? Nedojdou všichni potenciální klienti k názoru, že jsme advokáti, kteří u soudu prohrávají? Když advokát prohrává, nevydělá žádné peníze, Matthew.“

„Kdybych chtěl vydělávat peníze, stal bych se zubařem,“ opáčil Matthew.
„A dal bych si do novin inzerát.“

„Najednou pro něj peníze nic neznamenají,“ oslovil Frank neexistující posluchače. „Najednou je mu fuk, že musí platit alimony, školné za svoji dceru, příspěvky v tenisovém klubu a...“

„Není mi to fuk, Franku. Ale...“

„Najednou jsme my všichni, kdo si potrpíme na příjemné stránky života, zabeďnenci a chamtivci...“

„To říkáš ty, ne já.“

„Matthew, dobře mě poslouchej, ano? Požádej Bennyho Weisse, aby to vzal za tebe, dobrá? Nebo Jima Willoughbyho. To jsou odborníci na trestní právo a já jsem si jistý, že kterýkoli z nich se s radostí ujme obhajoby chudáka, který...“

„Markham není žádný chudák.“

„Pokud vím, je majitelem *hodinářství*.“

„Hodiny jsou důležité, Franku. Každý potřebuje vědět, kolik je hodin.“

„V Caluse je to každému šumafuk. Calusa není jako New York, Matthew.“

„Žádné místo není jako New York, Franku. To už všichni víme.“

„V New Yorku je důležité vědět, kolik je hodin. Ale v Caluse? Nosí snad někdo hodinky na pláž? Prodávat hodinky v Caluse je jako prodávat v Nome na Aljašce kostky ledu.“

„Nebo ledničky.“

„Správně. Nebo ledničky. Chci ti jen říct...“

„Vím, co mi chceš říct.“

„Co ti chci říct?“

„Abych to neprohrál.“

Úřady, jejichž úkolem je prosazovat a chránit zákon, jsou v Caluse celkem dva. Caluská policie se zabývá trestnými činy, spáchanými ve městě. Kancelář šerifa caluského okresu má na starosti trestné činy spáchané za hranicemi města, ale uvnitř caluského okresu. Uniformovaným příslušníkům městské

policie se říká strážníci. Uniformovaní zaměstnanci šerifovy kanceláře jsou šerifovi zástupci. Detektivům v civilu se u obou organizací říká prostě detektivové.

Carlton Barnaby Markham bydlel ve městě, ale jeho žena byla zavražděna na Rancher Road, daleko za hranicemi města, a proto její vraždu vyšetřoval úřad okresního šerifa. Mezi dokumenty, zaslanými z kanceláře státního zástupce, bylo i hlášení sepsané detektivem z šerifova úřadu jménem Jonas Crier.

ZPRÁVA O VYŠETŘOVÁNÍ
Kancelář šerifa caluského okresu

MÍSTO ŠETŘENÍ Okres Calusa	DATUM 20.11.86
JMÉNO Prudence Ann Markhamová 1143, Pompano Way Calusa, FL.	POVAHA TRESTNÉHO ČINU vražda SPIS Č. 86-51175

Pisatel se vydal na řečené místo a ve 23.15 se tam sešel s desátníkem Gandym a detektivem Searsem.

Obětí útoku - MPP - byla běloška ve věku asi 30-35 let, přibližná výška 5 stop 7 palců, přibližná váha 125 liber, světlé vlasy, modré oči, na sobě měla žlutou sukni a blůzu, hnědé sandály. Neměla kabelku a neměla při sobě nic, co by pomohlo při identifikaci.

Oběť ležela na zádech na šterkovém parkovišti před budovou společnosti Anvil Studios na zmíněné adrese, patnáct stop a šest palců od vstupních dveří. Dveře byly zamčené, poplašné zařízení aktivováno, nikde žádné stopy po násilném vniknutí. Nad dveřmi svítila lampa s drátěným krytem, osvětlující jenom prostor parkoviště. Ve vzdálenosti dvanácti stop od těla stál modrý automobil Honda Civic, rok výroby 1985, zaparkovaný souběžně

s proticyklónovou zábranou, obklopující studio.
(Nákresy místa činu v příloze.)

Úřední lékař J. E. Ritzig ve 23.31 hod.
prohlásil oběť za mrtvou, pravděpodobná příčina
smrti: bodná a řezná poranění.

Technická skupina kriminální policie se
dostavila na místo činu v automobilu Ford
Econoline ve 23.35 hod.

Ve 23.40 došla služebním rádiem informace, že
zmíněný vůz značky Honda je registrován u odd.
motorových vozidel na jméno Prudence Ann
Markhamová, bytem v č. 1143, Pompano Way,
Calusa.

Ve 23.45 hod. telefonát na číslo, uvedené
v caluském telefonním seznamu pod jménem C. B.
Markham, 1143, Pompano Way. Nikdo se neozval.

Ve 23.50 hod. bylo tělo převezeno do márnice
v nemocnici Southern Medical.

Pisatel s detektivem Searsem se 21.11.86
v 00.20 hod. dostavili na adresu 1143, Pompano
Way ve čtvrti Sunrise Shores. Otevřel jim pan
Carlton Barnaby Markham a uvolil se doprovodit
pisatele a detektiva Searse do nemocnice
Southern Medical za účelem případné
identifikace oběti.

V 00.50 byla oběť s jistotou identifikována
jako Prudence Ann Markhamová, manželka pana
Markhama; podle jeho výpovědi jí bylo
osmadvacet let.

Pan Markham vypověděl, že jeho žena pracovala
na výrobě filmu a pronajala si střižnu v budově
Anvil Studios. Naposledy ji viděl živou, když
v devatenáct hodin odešla z domova. Dále
vypověděl, že on sám odešel z domu o půl hodiny
později, v 19.30, a odjel autem do kina Twin
Plaza, kde zhlédl filmové představení, které
začalo ve 20.00. Film skončil ve 22.30. Markham

tvrdí, že se procházel po nákupním středisku, zašel do baru U Harriganů na skleničku a pak se vrátil domů, údajně ,krátce před půlnocí'.

(Viz přiložený zápis výpovědi.)

Pisatel se potom odebral na caluské policejní ředitelství, kde se setkal s detektivem Morrisem Bloomem a společně s ním sepsal přiložené hlášení o trestném činu.

Potom pisatel předal detektivu Bloomovi nahrávku výše zmíněné výpovědi.

Pisatel se tímto případem již dále nezabýval a neprovedl žádná jiná šetření než ta, která uvedl v této zprávě.

KOPIE: Det. M. Bloom, Caluská policie.

HLÁŠENÍ SEPSAL: Det. J. Crier #53, zástupce šerifa caluského okresu, Calusa, Florida.

HLÁŠENÍ SCHVÁLIL: Gregory Younger, šerif caluského okresu, Calusa, Florida.

V deset hodin, za jasného prosincového dopoledne, bylo těžko uvěřit, že se parkoviště u studia Anvil před necelými dvěma týdny stalo dějištěm zuřivého ozbrojeného útoku. Bílá šterková příjezdová cesta se ve slunci třpytila jako sníh a zářivý odstín růžové omítky na budově v pozadí se od ní odrážel jako rumě-nec – podbarvený tmavším odstínem téže barvy ve květech ibišků a buganvilií, hustě rostoucích podél stěn. Před domem se skvěl nápis z ocelových písmen, hlásající, že zde sídlí firma ANVIL STUDIOS, a pod nápisem viselo logo firmy z téhož materiálu ve tvaru kovadliny. Matthew zaparkoval svůj Karmann Ghia přímo pod kovadlinou, vykročil ke vchodovým dveřím a otevřel je.

Recepce obložená dřevem, na stěně police s knihami, bílý umakartový kon-ferenční stůl obklopený čtyřmi křesly potaženými černou koženkou, na druhé stěně dekorativní bílé registračky a na jedné z nich ozdobený vánoční stromek ve stojánku. Za stolem hned vedle dveří sedělo mladé děvče s telefon-ním sluchátkem u ucha. Vypadalo nejvýš na sedmnáct let – tmavovláška s kulatou tvářičkou, nádhernou postavou, jiskrnými očima a zastřiženou leslou ofinou, jako by měla na hlavě blyštivou černou přilbicí.

„Ano,“ řikala právě do telefonu. „To chápu.“ Pohlédla na Matthewa a obrátila oči v sloup, jako by žádala, aby jí potvrdil, že to snad ani není možné. „Jenže jsme si ten materiál objednali už před dvěma týdny a když nemáme film, nemůžeme točit, že? Souhlasíte s tím? Že člověk nemůže do kamery naladovat slíbený materiál?“ Znovu zakoulela očima. „Ne,“ řekla. „Nejsme Twentieth Century Fox, to je pravda. Proč se ptáte? Patří snad Twentieth Century Fox k vašim zákazníkům? Ach, chápu. To mě nenapadlo. My jsme jen obyčejná, prťavá společnost z prťavýho zapadákov jménem Calusa a natáčíme jenom devadesátivteřinové reklamní šoty pro obchody s nábytkem na Trailu, nicméně vy jste se nám zaručil, že ta dodávka přijde prvního, pane Peysere, teď už máme třetího a každou chvíli budou Vánoce, pane Peysere. Takže pošlete nám ty filmy, krucinálfagot, nebo ne?“ Podívala se na Matthewa, okatě pokrčila rameny a opět promluvila do sluchátka. „Ach, odpusťte, nenapadlo mě, že jste baptistický velebníček nebo co. Myslela jsem, že jste zvyklý jednat s výstředníky od filmu, kteří občas svůj projev okoření vulgárním výrazem, zvláště když je někdo tak nasere, že by jeden řval! Tak mi povězte, kdy ty zásoby přijdou, ano? Povězte mi datum a přesný čas.“ Vzala do ruky tužku a začala psát. „Dobrá,“ prohlásila. „Mnohokrát vám děkuji, pane Peysere, a radši si dejte záležet, abychom to v tom termínu opravdu dostali.“ Třískla sluchátkem do vidlice, pohlédla na Matthewa, andělsky se usmála a řekla: „Tak. Co pro vás můžu udělat?“

„Mám domluvenou schůzku s panem Andrewsem,“ odvětil Matthew. „Jsem Matthew Hope.“

„Zavolám mu.“ Zvedla sluchátko a stiskla tlačítko v dolní části telefonu. „Miku,“ hlásila, „přišel za tebou nějaký pan Hope.“ Chvíli naslouchala, řekla „v pořádku“ a položila sluchátko. „Můžete jít dál,“ oznámila mu. „Tady těmi dveřmi se dostanete do velké místnosti, co vypadá jako mauzoleum. Najdete ho v promítací kabině.“

Zazvonil telefon. Zvedla sluchátko, ohlásila se jako „Studio Anvil“ a mávnutím ruky mu naznačila, aby prošel recepcí až dozadu.

Matthew vstoupil do místnosti asi čtyřicet stop široké a šedesát stop dlouhé. Nikdy předtím sice ve filmovém studiu nebyl, ale tady se člověk nemohl zmýlit. Police podél stěn byly plné plechovek s filmy, každá krabice měla bílou nálepkou s názvem napsaným černým fixem. U skleněné stěny, za níž, jak se Matthew domníval, se nacházelo zvukařské vybavení, stály dva obrovské šikmé pulty s vypínači a číselníky. Všude po zemi se válely otevřené krabice plné kabelů. Podél stěn stály do sloupců vyrovnané aluminiové přenosné schránky. Z nepořádku na podlaze vyčuhovalo několik kamer na dřevěných trojnožkách, jako ptáci, brodící se mělčinou. Protější stěně dominovalo velké

bílé plátno. Naproti němu uviděl promítací kabinu. Matthew vystoupal po krátkých schůdkách, zaklepal na zavřené dveře a otevřel je.

Za promítačkou seděl muž ve věku něco málo přes třicet let a převíjel film. Když z původní cívky sjel konec filmu a začal se pleskavě třepetat ve vzduchu, dotkl se druhé, setrvačností se pohybující cívky, zastavil ji dlaní, sňal cívku s osy, uložil ji do krabice a teprve potom se obrátil k Matthewovi.

„Pan Andrews?“ otázal se Matthew.

„Ano.“ Muž vstal a podal Matthewovi ruku. „Rád vás poznávám.“

Měl hranatý obličej s vystouplými lícními kostmi a trochu příliš širokým nosem. Dlouhé vlnité rezavé vlasy, padající až na ramena, připomínaly rozježenou paruku. Na sobě měl pomačkané světle zelené kalhoty, bílé kotníčkové sportovní boty s červenými pruhy, vínovou košili s tenkými žlutými proužky, mrňavého modrého připínacího motýlka a růžovou polyesterovou vestu poseitou chumáči černých vláken.

Kdyby ještě vystoupil z malinkého autíčka, mohli byste ho považovat za klauna. Kdyby vystoupil z nákladní lodi plné banánů, mohl by to být přistěhovalec. Ale jeho oči byly oči robota naprogramovaného k zabíjení. Světle modré. Zdály se být skoro průhledné, takže měl člověk dojem, že když se podívá pořádně, uvidí až dovnitř, na integrované obvody zabudované v lebce. Také ústa vypadala jako vyleptaná do tváře, jež naprosto postrádala jakýkoli cit. Úzká linka, která se pokusila o úsměv, když Matthewovi potřásl rukou, jenže ten úsměv byl naprogramovaný a bylo zřejmé, že je falešný.

„Je to čest mít možnost potkat jednoho z nejslavnějších obhájců v Caluse,“ prohlásil. Snad to i mohl myslet doopravdy, jenže to vyznělo, jako by si to předem nacvičil, a kromě toho Matthew nebyl jedním z nejslavnějších obhájců ani jiných právníků, ať už jakéhokoli druhu.

„Je od vás hezké, že jste si na mě udělal čas,“ pravil Matthew. „Vím, že máte určitě spoustu práce.“

„Obyčejně tu bývám od sedmi hodin ráno do deseti večer,“ povzdechl si Andrews. „Je to dlouhý den, to mi věřte, ale pilná práce ještě nikoho nezabila. Někdy mě napadá, že jsme si já a partner nevědomky zvolili opravdu vhodný název pro naše malé studio – kovadlina. Neustálým bušením se snažíme překonat ocelový odpor ve snaze dosáhnout tady v tom zapadákově aspoň minimálního uznání za kvalitně odvedenou práci.“

Zase ten uzoučký, falešný úsměv.

Matthew si byl jist, že přesně táž slova vyslovil už tisíckrát předtím. Stačí na robotovi stisknout tlačítko PILNÁ PRÁCE, a můžete si poslechnout metaforu o kovadlině.

„Ve skutečnosti,“ vykládal Andrews, „je to akronym, vytvořený z našich

jmen. Můj partner se jmenuje Peter Villiers, po předcích je Francouz. Spojili jsme první dvě písmena mého jména a první tři písmena jeho jména a vznikl název Anvil. Ještě štěstí, že se nejmenujeme Hoveller a Nivalski.“

A opět tenký úsměv.

A opět týž pocit, že tenhle žertík už vyprávěl mnohokrát předtím.

„Pane Andrews,“ začal Matthew. „Mám zprávu šerifovy kanceláře o té noci, kdy byla zavražděna Prudence Markhamová...“

„Je jí strašná škoda,“ prohlásil Andrews. „V tomhle takzvaném městě člověk těžko hledá nadané pracovníky. Všichni v Caluse mají plnou hubu kultury, ale vyslovují to slovo dlouze, jako můůůra. Prue byla úžasná ženská. Bude mi chybět.“

„Spojila se s vámi policie tu noc?“ zajímal se Matthew. „V té složce o tom nic není...“

„Nu, já jsem tu nebyl,“ odpověděl rychle Andrews.

„Takže jste ten den nepracoval tak dlouho jako obvykle, je to tak?“

„Jako obvykle... Ach, od sedmi do deseti. Ne. Popravdě řečeno, v době té vraždy jsem byl v posteli s jednou čubkou ze Sarasoty.“

Ta slova Matthewa podráždila. Tím víc, že je doprovázel úsměv hodný androida. Andrews se pořád tvářil strašně sebevědomě, což naprosto neodpovídalo jeho postavení drobného výrobce filmů ve městě, jež touto činností nikterak neproslulo. Takhle nadutý postoj by se snad dal očekávat u šéfa produkce v Los Angeles, i když ani tomu by to asi nikdo netoleroval. V Caluse bylo takhle přebujelé ego něčím nepředstavitelným. Navíc u tak mladého člověka...

„Tedy vám netelefonovali?“ ujistil se Matthew. „Nepožádali vás, abyste sem přišel?“

„Ne, nic takového. Dům byl zamčený a poplašné zařízení zapnuté. Uvnitř se určitě žádný vrah neschovával. Tak proč by mě tahali z postele? Jak prosté, drahý Watsone,“ dodal a znovu se usmál.

„Spolupracoval jste někdy s paní Markhamovou?“ otázal se Matthew. „Říkal jste, že byla velice nadaná...“

„Na caluské podmínky až výjimečně. Opravdu, velice nadaná. Měl bych o tom něco vědět. Umím dobře odhadnout nadání a nemám trpělivost s diletanty.“

„Tedy jste s ní pracoval?“

„Ano, na několika filmech. Dělali jsme spolu, nu, to už bude tak půl roku... ano, někdy v červenci... na pláži na Sabal Key jsme dělali jeden naučný film, určený k promítání ve školách, aby se zdejší dospívající burani dověděli něco o všudypřítomných a z velké části ignorovaných přírodních krásách, které je tady, na Floridě, obklopují.“

Tečka.

Další naučený proslov.

Anebo byl opravdu tak bystrý, že jeho mozek jako počítač neustále sprádal slova do perlivých sekvencí, takže chrlil do světa jednu za druhou?

„Pracoval jste s ní i na jejím posledním projektu?“ vyptával se dál Matthew.
„Na filmu, který stříhala tu noc, kdy ji zabili?“

„Ne. Čas od času se Prue vyznačovala zcela nevhodným tajnůstkářstvím ve všem, co se týkalo její práce. Můj partner a já dáváme přednost tvůrčím diskusím, stejně, jako to činili před dávnými lety američtí vystěhovalci v Paříži U dvou magotů. Možná vám připadá divné, že se přirovnávám k vystěhovalcům, když přece město Calusa se nachází na území Spojených států. Ale věřte mi, každý, kdo se zde věnuje výrobě kvalitních filmů, je ve skutečnosti vystěhovalcem. Často si připadám jako Samson mezi Filištíny.“

Spíš Héraklés v Augiášově chlévě, pomyslel si Matthew. Nikde nic, jen koňský sračky.

„Jednou dělala naučný film o zneužívání dětí,“ vykládal Andrews, který se začínal dostávat do tempa. „Moc pěkný film, jak se ukázalo. Ale byl byste si myslel, že je to dílo samotného Woodyho Allena, podle toho, jaké s tím dělala tajnosti! Byla to docela uzavřená skupina, jen ona, herci, osvětlovač, zvukař, pár kulisáků – a všichni se museli zapřísáhnout, že nikomu nic neprozradí. Stříhala tady ten film sama, v noci, v zamčené místnosti. Nikdy nikomu neukázala ani kousíček. Pámbu ví, kam ho schovávala, možná pod slavník. A pak přišla předváděčka. Fanfáry. Promítla nám to v téhle místnosti na tohle plátno. Jak říkám, úžasný film. Myslím, že potom dokonce dostal nějakou menší cenu. Ale k čemu to divadlo? Nesnáším u umělců přehnanou namyšlenost.“

„Ale paní Markhamovou jste měl rád.“

„Ano, moc rád.“

„O čem měl být ten její nový film?“

„Myslím, že jsem jasně řekl...“

„Omlouvám se, asi jsem vás...“

„... že velice často pracovala potají.“

„Ano, ale...“

„Tím jsem myslel i její nejnovější projekt. Nemám ponětí, o co šlo. Dokument o podkovových krabech? Reklamní kampaň pro některé z velkých caluských zlatnictví? Neprozradila vůbec nic.“

„A zeptal jste se jí?“

„Věděl jsem, že nemá smysl se vyptávat, jakmile se Prue začne tvářit jako hvězda.“

„Ale používala zdejší stříhačský pult...“

„Ano. Platila za pronájem tisíc dolarů měsíčně. Já a můj partner musíme část

naši kapacity pronajímat; to je cena, kterou člověk zaplatí za to, že se snaží vyrábět hodnotné filmy v zaostalé vesnici. Peter a já jsme se přistěhovali z Pittsburghu, oba jsme vystudovali Carnegieho techniku. Rozhodli jsme se, že se vykašleme na Hollywood, kde je to samá honička v autech a speciální efekty. Místo toho chceme dělat klidné, jednoduché filmy, vybudovat si reputaci jako solidní filmařská firma a teprve tehdy se tam vydáme; až všichni pochopí, že odvádíme skvělou práci. Jenže člověk musí jíst. Proto pronajímáme části studia. Máme tady kvalitní zařízení a nejsme natolik povznesení, abychom ho nepůjčili obyčejným smrtelníkům.“ Opět se usmál. „Ovšem to neplatí o Prue. Jak říkám, byla nesmírně nadaná.“

„Pane Andrews, ta stříhací místnost, kterou používala...“

„Ano?“

„Mohl bych ji vidět?“

„Proč?“

„Tu noc, kdy byla zavražděna, našla policie jen její tělo a její vůz, stojící na parkovišti.“

„Hrozná tragédie.“

„Ten vůz byl zamčený. Uvnitř nebylo nic. Žádná kabelka, nic, podle čeho by bylo možné ji identifikovat... a určitě ne žádný film.“

„Je mi líto, ale nechápu, kam míříte.“

„Nu, přece tady stříhala film, že ano?“

„Řekl bych, že snad ano. Nemám tušení, proč tady byla.“

„Její manžel tvrdí, že stříhala film.“

„Ano. Jenže její manžel je vrah.“

„Tomu nevěřím, pane Andrews.“

„Samozřejmě, proto jste přece tady.“

„Ano. Proto jsem tady.“

„Ale pořád ještě nechápu, proč chcete vidět tu místnost.“

„Protože pokud tady stříhala nějaký film, musí zde ten film být. Máte klíč od té místnosti?“

„Jistě. Ale nerad bych narušoval soukromí těch, kdo si pronajímají ve studiu Anvil pracovní prostory.“

„Soukromí paní Markhamové už bylo porušeno,“ konstatoval suše Matthew. „Tím nejhorším myslitelným způsobem.“

„Myslím, že na tom něco je,“ připustil Andrews. „Počkejte, vezmu si klíče.“

Dveře střížny vedly do místnůstky o velikosti šestkrát dvanáct stop, osvětlené jednou stropní zářivkou. Většinu místnosti zabíral stroj, o němž Andrews prohlásil, že je to Steenbeck. U stroje stálo křeslo na kolečkách. Za křeslem na kovové konstrukci viselo něco jako plátěný batoh. Andrews vysvětlil, že je to

pytel na odpad, kam se házejí nepotřebné kusy filmů. Pytel byl prázdný, stejně jako věšáky nad ním, kam, jak vykládal Andrews, si střihač zavěšuje kusy filmů nebo zvukových pásek, které hodlá použít. Na povrchu stříhacího pultu neleželo vůbec nic. Ani ústřížek filmu, ani kousek pásky.

„Máte od téhle místnosti ještě nějaké klíče?“ napadlo Matthewa.

„Jen ty, které měla Prue. A univerzální klíč, kterým jsem odemkl.“

„Tak kde je ten film? Jestli stříhala film...“

„Třeba nestříhala, víte,“ podotkl Andrews.

„Tak k čemu by si pronajímala...?“

„Možná si jen prohlížela, co už měla natočené, vybírala nejlepší záběry, dělala si značky, určovala, co a jak bude později stříhat. To všechno taky patří ke stříhání, ale není to stříhání jako takové.“

„Ale stejně by k tomu potřebovala film.“

„To ano.“

„Tak kde je?“

„Prohlédla policie to auto?“

„Důkladně.“

„A v kufru žádný film nebyl?“

„Nebylo v něm nic.“

„To je rozhodně zvláštní,“ uznal Andrews.

„Je tady ve studiu nějaké místo, kam by ten film mohla uložit? Než odešla?“

„Máme tady sklad,“ přisvědčil Andrews. „Ale včera večer jsem tam uklízel a neviděl jsem nic, co by mohlo patřit jí.“

„Jak to poznáte?“

„Cívky jsou označené, aby se daly rozeznat,“ vysvětloval Andrews. „Na každé plechovce je nálepka s pracovním názvem filmu.“

„A vy jste všechny názvy poznal?“

„Všechny.“

„Nebyla tam nějaká plechovka bez názvu?“

„Ani jedna.“

Matthew se na chvíli odmlčel. Potom se zeptal: „Nevíte, jak dlouho ten večer pracovala?“

„Nevím.“

„Vy jste tu nebyl, když přišla?“

„Ne.“

„V kolik hodin jste odešel ze studia?“

„Kolem šesté, jak už jsem se zmínil...“

„Ano, vaše přítelkyně ze Sarasoty. Byl tady vůbec někdo, když jste odcházel?“

„Byl jsem poslední.“

„Zapnul jste poplašné zařízení?“

„Zapnul.“

„A zamkl jste dveře?“

„Ano.“

„Znala paní Markhamová kombinaci poplašného zařízení?“

„Ano.“

„Předpokládám, že měla klíč...“

„Samozřejmě.“

„Pokud jde o ten film, co na něm pracovala,“ vzpomněl si Matthew, „nevěděl byste, kdo na něm dělal s ní?“

„Je mi líto, ale ne.“

„S kým obvykle pracovala? Myslím kameramany, kuliséře...“

„Kulisáři se pořád mění, není těžké je sehnat. Ale Prue na většině svých filmů pracovala se stejným kameramanem, osvětlovačem i zvukařem.“

„Potřeboval bych jejich jména,“ požádal Matthew.

Henry Gardella se považoval za člověka vybraného vkusu.

„Chci, aby to bylo vkusné,“ oznámil jí.

„Bude to vkusné,“ ujistila ho.

„Proto jsem přišel za vámi,“ dodal. „V Miami jsou stovky lidí, kteří by pro mě ten film mohli natočit, mohl jsem jít za kýmkoli z nich. Ale radši jsem si vybral vás.“

„Děkuju vám,“ odvětila.

To se stalo v září.

Velice schopné děvče, pomyslel si. Už celá léta točí filmy, má dobrou pověst. Ale taky má zájem vydělat si pár babek, kdo by neměl? Aby mohla přejít od těch šestákových dokumentárních srágor, které vyrábí, k opravdu velkým věcem. Zaplatí jí za ten film sto pětasedmdesát táců. A přidá jí k tomu deset procent z hrubého zisku, což není jen tak nějaká pokrouťka.

„S filmem je to jako s býčími zápasy,“ vykládal. „Pokaždé stejný rituál. Nejdřív kompletní negativy, pak hrubý střih, konečný střih, první kopie, druhá kopie a konečná, výsledná verze. Každý den se po natáčení pošlou exponované filmy do laboratoře a na druhý den všechno, co potřebujete, přijde zpátky vyvolané. Rituál. Rutina.“ Pohlédl na ni přes stůl. „Mohl bych si ten film dát vyrobit za sto táců, možná i za méně,“ tvrdil. Byla to lež. „Znám v Miami chlapy, co by to zmákli za týden.“ Další lež. „Jenže od nich bych dostal lacinou šmíru, jako vždycky, a mně jde především o vkusnou podívanou. Chci, aby – když se nám to povede – to vypadalo jako opravdová hollywoodská produkce a ne jako film natočený v ušmudlaném hotelovém pokoji na Collins Avenue s potetovaným matrozem a párkem štětů. V tom městě jsou celé mraky štětů.“

Usmál se.

Prudence Ann Markhamová jeho úsměv neopětovala.

Moc solidní děvče. Sedí si tu v šedé sukýnce a bílé blůze, na nohou střevíce s nízkými podpatky, ruce složené v klíně, světlé vlasy stažené do uzlu a vypadá jako ministrova manželka. Přemýšlel, jaké asi nosí kalhotky.

„Usiluju o styl,“ vykládal. „Chci, aby to byla třída. Potřebuju stejně vkusný film, jako byl váš film o zneužívání dětí. Zdrženlivý, ale silný.“

„Děkuju,“ řekla.

„Abychom si rozuměli,“ pokračoval, „musí tam být vidět všechno, co je k vidění. Netočíme seriál o kačeru Donaldovi.“

„To chápu.“

„Ale sex se dá předvádět buď laciným způsobem, anebo elegantně, stylově, a já požaduju eleganci.“

„Bude to elegantní,“ ujistila ho.

Byl by rád věděl, zda má blondáté i chloupky na přirození.

„A stylové,“ naléhal.

„A stylové.“

„A vkusné.“

„Samozřejmě.“

„Viděla jste film *Za zelenými dveřmi*?“

„Ne.“

„Je v něm jeden zpomalený záběr; to je právě to, o čem mluvím. Velice elegantní. Ten muž zpomaleně ejakuluje, trvá to snad pět minut. Na plátně to připomíná sněhovou bouři. Velice krásné. To je ten druh elegance, o jaký usiluju. Musíte si sehnat videokazetu a podívat se na to.“

„Podívám se.“

„A taky byste si měla sehnat *Hluboké hrdlo*. To se hraje i v normálních kinech, chápete? Nahrabali na tom padesát milionů dolarů. Je to obrovská, dokonalá konstrukce na filmovém plátně a chodí na to manželé s manželkami a chlapci s přítelkyněmi do normálních biografů, do žádných laciných pornokin, a přitom je tam vidět, jak ho Linda Lovelaceová polyká až ke kořeni. O to mi jde. Chci takovýhle vkusný film, který by mohl mít šanci dostat se do obyčejného kina. O video nemám strach. Na videokazetách vyděláme spoustu peněz. A taky musíte udělat dvě verze – myslím dva různé střihy. Abychom tu mírnější verzi mohli později prodat kabelovým televizím. Kabelová televize,“ zopakoval a smutně potřásl hlavou. „V kabelové televizi nikdy neuvidíte žádnou opravdickou akci. Budete *vědět*, co dělají, ale neuvidíte ani jeden detailní záběr. Já si přeju, aby tam bylo co nejvíce detailních záběrů, protože na světě není nic krásnějšího, než když se lidi milují, nemyslíte?“

„Ano,“ odvětila.

„Když na to půjdeme správně, vydělá nám ten film spoustu peněz,“ tvrdil. Odmklel se a pohlédl jí zpráma do očí. „Myslíte, že to dokážete udělat jaksepatří?“

„Ach ano, vím, že to dokážu.“

Je celá nedočkavá. Má čuch na prachy. Vsadil by se, že už se jí pod tou šedou sukýnkou potí stehna.

„Protože těch sto sedmdesát pět tisíc, které do toho chci vložit, to je spousta peněz.“

„Já vím.“

„Kdy můžete začít?“ zeptal se.

„Myslím, že koncem měsíce.“

„A kdy bude hotová konečná verze?“

„Do Vánoc?“ nadhodila.

S otazníkem. Takže si ani není jistá, že to do těch Vánoc stihne.

„Tak dlouho, hm?“

„Chceme to přece udělat pořádně,“ připomněla mu.

„S kolika natáčecími dny počítáte?“

„Asi tak s pětatřiceti.“

„Co takhle dvacet.“

„Dvacet?“

„Když vezmeme v úvahu, že se povede jeden ze čtyř záběrů...“

„Já bych počítala s poměrem jeden ku deseti.“

„Řekněme jeden ku šesti.“

„Ale i tak, dvacet dnů...“

„Víc nepotřebujete.“

„Nechápu, jak...“

„Pětatřicet dnů nepřipadá v úvahu. Znam lidí, kteří by to dokázali za deset, patnáct dnů.“

„Dvacet mi připadá...“

„No dobrá, tak pětadvacet. To by mělo stačit.“

„Osmadvacet,“ navrhla. „Protože, chápejte...“

„Tak osmadvacet, nebudu se hádat o tři dny. Seženete v Caluse potřebné lidi?“

„Nechci pracovat se svým obvyklým štábem.“

Dostává strach, pomyslel si.

„A s kým tedy budete pracovat?“ zeptal se. „Nemyslím herce, to je čistě na vás, za předpokladu, že nebudete zaměstnávat obyčejné děvky.“

„Napadá mě pár solidních lidí,“ ujistila ho.

„A taky žádné fetišky, co si chtějí přivydělat pár babek rozepínáním poklopce.“

„Ne, ne.“

„Chci, aby to vypadalo autenticky. Jako když to dělají úplně normální lidi. A samozřejmě vkusně. Tak kdo vás napadá?“

„Myslíte herce?“

„Ne, vždyť říkám, že to je na vás. Nechci se míchat do uměleckého řízení.“

„To oceňuju.“

„S kým tedy počítáte?“

„S jistými lidmi z Tampy.“

„Jsou to zkušení filmaři?“

„Určitě ano.“

„Hlavně nenajímejte nikoho z Miami. Provozuju tam už deset let divadlo a nechci, aby se začalo povídat, že Henry Gardella financuje hnusné filmy. I když tenhle film nebude hnusný.“

„Jistěže ne. To vám slibuju.“

„A taky nechci, aby se toho domákli mládenci. Víte, koho tím myslím?“

„Ne. Koho tím myslíte?“

„Mládenci,“ zopakoval a prstem si ohnul nos na stranu. „Mládenci, kteří vám jsou schopní prostřelit koleno, když mají dojem, že jim lezete na jejich píseček. Držte to v tajnosti, buďte diskrétní a proveďte to vkusně.“

„Dobře.“

Napadlo ho, jestli by něco namítala, kdyby jí vyhrnul šedou sukýnku a vysvětlil jí, jak si představuje opravdový vkus.

To se stalo už v září.

A dnes, čtvrtého prosince, seděl ve své kanceláři v divadle Pod svícnem a přemýšlel, co se stalo s tím zatraceným filmem.

Prudence Ann Markhamová je mrtvá a on za své peníze nic nedostal.

Osobně investoval do toho filmu sto pětasedmdesát tisíců. Počítal: pět lidí – kameraman, osvětlovač, zvukař a dva poskokové – na osmadvacet dnů, při deseti až dvanácti hodinách práce denně to dělá asi pětatřicet tisíc. Dalších dvacet pět tisíc pro herce. Nájem vybavení přijde na sedmnáct. Šestnáctimilimetrový film, vyvolání, kopírování, to stojí tak deset tisíc, počítáme-li s úspěšností jedna ku šesti – i když Prudence mluvila o poměru jedna ku deseti. Čtvrt-palcový magnetofonový pásek přijde na dalších šest, sedm set babek. Dále musí počítat asi s deseti dolary na stravu pro štáb a herce. Přeprava filmů letadly společnosti Federal Express do laboratoří v New Yorku nebo v Atlantě a zpátky bude stát asi tak patnáct set. Laboratoř – práce, pásky, filmy, optika a tak dále – to je padesát tisíc navrch. Celkem sto padesát tisíců plus minus nějaký ten halíř a pětadvacet tisíc pro ni jako odměna za dodání finální verze.

Že je mrtvá, to je její věc. Trouba manžel se rozhodl zavraždit svou ženu – čert ví proč. Možná mu zahýbala. Někdy se stává, že tyhle vážné, tiché typy se v posteli umějí pěkně rozparádít. Ale ne ve vlastní posteli. Vždycky v posteli někoho jiného. Řvou při tom, až probudí sousedy.

Tak kde je ten film?

Co sakra provedla s tím filmem?

Napadlo ho, že by měl zajet do Calusy a trochu se porozhlédnout.

Ten nápad se mu moc nezamlouval.

V Caluse bývá nuda – až na ty případy, kdy se nějaká kráva pitomá nechá zavraždit.

Matthew by byl nejraději šel za Otto Samalsonem, jenže Otto Samalson byl mrtvý.

Nebo by zkusil navštívit May Hennessyovou, Čiňanku, která pracovala jako asistentka v Samalsonově detektivní kanceláři, jenže Ottova rodina, jakmile byla uznána platnost závěti, firmu zrušila a rozprodala nábytek a poslední, co se Matthew o May doslechl, byla zpráva, že se odstěhovala do Hongkongu.

Ve městě Caluse, jež má jen něco přes padesát tisíc obyvatel, najdete pouhý tučet detektivních kanceláří. Výběr je tedy omezený. Soukromý detektiv, kterého se nakonec rozhodl najmout, byl mladý černoch jménem Warren Chambers. Doporučil mu ho Benny Weiss, nepochybně nejlepší obhájce ve městě.

Ve svém rodném městě Saint Louis pracoval Warren jako policista. V Caluse bydlel už tři roky a zpočátku zde působil u několika bezpečnostních agentur, než se rozhodl udělat se pro sebe. Bylo mu asi pětatřicet, mluvil tichým, mírným hlasem, působil nesmělým dojmem a v brýlích s kostěnými obroučkami vypadal spíš jako účetní než jako soukromé očko – tak, jak si je lidé představují. Byl to dlouhán, bývalý člen basketbalového týmu Missourské university, kde studoval dva roky před nástupem k saintlouiské policii. Warren se ještě stále pohyboval jako sportovec a zdálo se, že se v lehkém obleku, který měl na sobě při první schůzce s Matthewem, necítí příliš pohodlně. Jeho oči měly stejnou barvu jako jeho kůže – barvu hnědého jílu. Když Matthew mluvil, ty oči ho bedlivě pozorovaly. Matthew měl rád lidi, kteří umějí poslouchat. Warren Chamber byl skvělý posluchač. Což možná souviselo s jeho pověstí pečlivého a přesného vyšetřovatele.

„Ten kameraman se jmenuje Vaughan Turner,“ vykládal Matthew. „Osvětlovač je Lew Smollet. A je tu ještě zvukař Mark Wiley. To je jádro skupiny, se kterou běžně spolupracovala. Tady jsou jejich adresy, všichni bydlí v Caluse.“ Podal Warrenovi přes stůl list papíru. „Dám vám taky kopie seznamu svědků od státního zástupce a zápisy jejich výpovědí – s tím budu taky potřebovat pomoc. Jsou jenom dva. Oba dva bydlí hned vedle Markhamových. Velma Masonová bydlí v domě napravo od nich. Vypověděla, že tu noc, kdy došlo k vloupání, viděla Markhama, jak rozbil skleněné dveře, které vedou do jeho vlastní kuchyně. S jistotou ho identifikovala. Bydlí vedle něj už sedm...“

„Jaká byla viditelnost tu noc?“ přerušil ho Warren.

„To je jedna z věcí, kterou pro mě musíte zjistit.“

„Dobře. Kdo je ten druhý svědek?“

„Muž jménem Oscar Raddison. Bydlí vlevo od nich. Tvrdí, že v noci, kdy se stala vražda, viděl Markhama, jak něco zakopává na své zahrádce. Tahle výpověď jim pravděpodobně umožnila získat povolení k prohlídce.“

„A co říká náš člověk, kde vlastně byl?“

„V kině. Twin Plaza, první sál. V nákupním středisku South Dixie. A potom si zaskočil do hospody.“

„Kdy se vrátil domů?“

„Kolem půlnoci.“

„A tehdy ho ten chlápek viděl?“

„Ne. Viděl prý někoho ve čtvrt na dvanáct.“

„Viděl, jak zakopává šaty a nůž?“

„Ne, viděl jen, že *něco* zakopává.“

„Ale neidentifikoval to něco jako zakrvácené oblečení? Nebo krvavý nůž?“

„Ne.“

„A u něj taky chcete ověřit, jestli mohl dotyčného s jistotou poznat. Hned se do toho dám. Našla policie v Markhamově autě nějaké skvrny od krve?“

„V laboratorní zprávě se o skvrnách od krve nic nepíše.“

„Jak tedy podle nich dojel autem celou cestu z Rancher Road až domů, aniž by po něm zůstaly nějaké skvrny? Chci říct, že jestli měl na sobě ty šaty nasáklé krví...“

„Já nevím, co si myslí,“ řekl Matthew. „Nejsou povinni sdělovat mi, jakým způsobem ho chtějí dostat na šibenici.“

„Dá jim dost práce vysvětlit, jak to, že to auto bylo čisté.“

„Nejlepší vysvětlení je to, že ji nezabil.“

„Viděl ho někdo v tom kině?“ otázal se Warren. „Nebo potom v hospodě? V zakrvácených šatech?“ Do hlasu se mu vkradl lehký sarkasmus. Matthew se usmál.

„On neví o nikom.“

„Takže hledáme alibi.“

„Kohokoli, kdo ho ten večer někde potkal. Ano.“

„To je hledání jehly v kupce sena,“ mínil Warren. „Ale udělám, co budu moci. Máte nějakou jeho fotografii?“

„Jenom tuhle.“ Matthew otevřel horní zásuvku stolu a vytáhl černobílou fotografii osm krát deset palců. Byl na ní Markham s manželkou někde na pláži. „Dal jsem si to zvětšit z jedné novější momentky.“

„Byl bych radši, kdybychom měli nějakou fotku, kde není jeho žena,“ podotkl Warren. „Její fotky byly ve všech novinách, některé svědky by to mohlo odradit. Ale i kdyby se nám povedlo najít člověka, který řekne ‚jo, tenhle chlápek si koupil lístek do prvního sálu Twin Plaza‘ nebo ‚viděl jsem ho později jíst hamburger v South Dixie‘ nebo vypoví, že ho viděl pít v té hospodě – jak se vlastně jmenuje?“

„U Harriganů.“

„Co si dal? Pověděl vám to?“

„Tanqueray martini. Suché, čisté, se dvěma olivami.“

„Jenom jednu skleničku?“

„Jenom jednu.“

„No dobrá, tak tedy třeba někdo řekne ‚jo, viděl jsem ho‘. Nejsem si jistý, jestli to bude co platné. Obžaloba ho roztrhá na cucky. Připomenou mu, že se to stalo už v listopadu, a jak si může být jistý, že to je opravdu ten člověk, kterého viděl. Jak si může být tak naprosto jistý – protože víte, pane, tady jde o brutální vraždu a doufám, že si uvědomujete, jak vážné obvinění bylo proti obžalovanému vzneseno. Takové ty právnické kecý.“

Matthew se opět usmál.

„Nicméně se dá docela rozumně věřit, že ten člověk šel opravdu sám do kina, protože jeho žena měla práci, a že si potom zaskočil na skleničku, aniž by potkal nějakého známého či někoho, kdo ho poznal. Na té historce není nic nepravděpodobného.“ Warren zvedl se stolu zápisy výpovědí, oba si je pozorně přečetl a opět pohlédl přes stůl na Matthewa. „Soudě podle toho, co vypovídá tahle paní, hodlají tvrdit, že Markham to vloupání nafilmoval. Ta paní ho viděla, jak se vloupal do svého vlastního domu. Toho se budou držet. Ten člověk ukradl své vlastní oblečení a nůž, protože si naplánoval, že jich o deset dnů později použije při vraždě. Kde byl podle vlastní výpovědi v době vloupání?“

„Na návštěvě u přítele.“

„Od kdy do kdy?“

„Od devíti do jedenácti.“

„A v kolik přišel domů?“

„Kolem půl dvanácté.“

„A ta paní vypovídá, že ho viděla, jak se vloupal do domu o půl jedenácté, je to tak?“

„Tak to stojí ve výpovědi.“

„Takže kdybychom mohli prokázat, že byl Markham u toho přítele – jak se vlastně jmenuje?“

„Alan Saunders. Bydlí na Whisper Key.“

„Už jste s ním mluvil?“

„Jen po telefonu. Nepamatuje si moc přesně, kdy od něj Markham odešel.“

„A jéje.“

„Tak.“

„Mohl bych to s ním zkusit?“

„Dám vám adresu,“ přikývl Matthew.

„Protože kdyby se nám podařilo přesně stanovit tyhle časy, máme to vloupání v suchu. Buď se nám to povede, anebo budeme muset toho lupiče vyptávat. A možná, že když najdeme lupiče, najdeme zároveň i vraha.“

„Naší povinností není hledat vraha,“ namítl Matthew.

„Ale určitě by to neuškodilo,“ opáčil Warren. „Poptám se trochu ve městě. Mám u policie pár kamarádů, kteří si vždycky rádi poklábosí s bývalým polodou z velkoměsta. Třeba se mi podaří zjistit něco o jiných nevyřešených vloupáčkách se stejným způsobem provedení, kdo ví? Za pokus to stojí. Kdo si promluví s těmi dvěma svědky? Vy, nebo já?“

„Měl jsem v plánu zaskočit dnes odpoledne k paní Masonové.“

„Možná se mi do té doby podaří zjistit, co asi tak mohla nebo nemohla vidět. Podívám se do novin, zjistím, jaké bylo počasí a v jaké čtvrti byl měsíc; prověřím všechno, co mohlo ovlivnit viditelnost. Možná se tam dnes večer zaskočí podívat, jestli je tam pouliční lampa, jestli na zahrádku za domem odněkud dopadá světlo a jestli nemají žárovku nade dveřmi od kuchyně. Bylo by fajn, kdyby se nám touhle cestou podařilo její výpověď zpochybnit, co říkáte?“

„Chci, abyste se lidí ze štábu paní Markhamové zeptal na jednu věc,“ vzpomněl si Matthew.

„Na jakou?“

„Na čem vlastně pracovali. A kam uložili film.“

„Dobrá, tak já se do toho dám.“ Warren náhle vstal a rozvinul svou rozměrnou postavu v celé výšce. Podal Matthewovi ruku. „Měli bychom být neustále ve spojení, pane Hope,“ dodal s úsměvem. „S vámi se mi bude pracovat dobře.“ Potřásl si rukama.

„Říkejte mi Matthew,“ požádal Matthew.

„A vy mně Warrene,“ opáčil Warren.

CALUSKÉ POLICEJNÍ ŘEDITELSTVÍ

VÝPOVĚĎ SVĚDKA

Případ č. 84-2207-CF-A-S9

Datum: 2-11-86

Čas: 01.20 hod.

Já, Velma Judith Masonová, bytem v 1141, Pompano Way, Calusa, Florida, jsem dobrovolně učinila tuto výpověď det. Morrisi Bloomovi #714 a který/kteří se mi představil/i jako detektiv/ové caluské policie. Za svou výpověď jsem neobdržela žádnou odměnu ani mi za ni žádná odměna

nebyla nabídnuta. K vydání svědectví mě nikdo nenutil hrozbami ani je ze mě nevy lákal sliby.

Vyšetřovatel: Je 21. listopadu, 1.20 ráno. Můžete nám povědět své celé jméno?

Svědčyně: Velma Judith Masonová

V: Paní Masonová, znáte obyvatele domu číslo 1143 na Pompano Way? Je to dům, sousedící s vaším domem, že?

S: Ano, je.

V: A znáte lidi, kteří tam bydlí?

S: Ano. Prue a Carlton Markhamovi. Znáám je.

V: Jak dlouho je znáte?

S: Bydlím tam už sedm let. Poznala jsem je krátce poté, co jsem se nastěhovala.

V: Sedm let. Tedy jste je znala po celou tu dobu?

S: Ano.

V: A samozřejmě byste každého z nich poznala...

S: Ach, ano.

V: Kdybyste je zahlédla na ulici nebo v restauraci nebo...

S: Kdekoli. Už sedm let jsme sousedi. Každou chvíli se navštěvujeme nebo se setkáváme před domem.

V: Paní Masonová, můžete mi povědět vlastními slovy, co jste viděla desátého listopadu - tedy v pátek v noci? Byla jste doma?

S: Byla.

V: Co jste dělala desátého listopadu asi tak o půl jedenácté večer?

S: Dívala jsem se na televizi.

V: Vzpomínáte si, na jaký pořad jste se dívala?

S: Ano. Dívala jsem se na film. Dávali ho na kabelové televizi. Byla to detektivka. Já mám detektivky ráda.

V: Kde máte tu televizi, paní Masonová?

S: V obývacím pokoji.

V: Nachází se váš obývací pokoj na té straně

domu, odkud je vidět na postranní vchod do domu Markhamových?

S: Ano.

V: To znamená, že je na jižní straně vašeho domu, že ano? A je odtud vidět na severní stranu domu Markhamových.

S: Já se ve světových stranách moc nevyznám. Můj obývací...

V: Nu, je to tedy tak, že z okna vašeho obývacího pokoje je vidět na tu stranu domu Markhamových, kde je postranní vchod? Myslím ty dveře, co vedou do kuchyně?

S: Ano, tak je to správně.

V: A kdybyste se podívala oknem obývacího pokoje, viděla byste na kuchyňské dveře domu Markhamových?

S: Ano, viděla.

V: Dobře. Povězte mi, co jste viděla a slyšela desátého listopadu večer.

S: Nejdřív jsem slyšela zvuk rozbitého skla. Myslela jsem nejdřív, že to jde z televize, protože v tom filmu se zrovna odehrávalo něco podobného. Ale pak jsem si uvědomila, že ten hluk přichází zvenčí.

V: Myslíte tím z nějakého místa mimo váš dům?

S: Ano. Byl to zvuk tříštícího se skla.

V: Co jste udělala, když jste uslyšela ten hluk?

S: Šla jsem se podívat z okna.

V: A kam jste se dívala?

S: Směrem k Markhamům.

V: Dívala jste se na bok domu Markhamových?

S: Ano.

V: Jsou ty postranní dveře jejich domu zasklené?

S: Ano. A u mého domu je to stejné. Horní část dveří je zasklená a jsou tam žaluzie.

V: Takže jsou zasklené a se žaluziemi.

S: Ano.

V: Viděla jste ze svého místa u okna dobře na postranní dveře Markhamových domu?

S: No jistě. Je to jenom deset, patnáct stop.

V: A co jste viděla?

S: Viděla jsem Carltona Markhama stát u postranních dveří. V ruce měl kladivo.

V: Víte určitě, že to byl Carlton Markham?

S: Docela určitě. Znáám ho už sedm let.

V: Co měl na sobě?

S: Šedivé kalhoty a modrou sportovní bundu. A klobouk. Slaměný klobouk s ohrnutou střechou.

V: Jakou měl barvu?

S: Stejnou jako ta bunda, modrou.

V: A co pan Markham dělal?

S: Jenom tam stál. Nejméně minutu nebo tak. Potom sáhl dovnitř skrz rozbité sklo...

V: Říkáte, že to sklo bylo rozbité...

S: To musel být ten rámus, co jsem předtím slyšela.

V: A viděla jste opravdu, že je sklo ve dveřích rozbité?

S: Ach, ano.

V: Říkáte tedy, že pan Markham sáhl skrz rozbité dveře dovnitř...

S: Ano, sáhl tam rukou.

V: Měl rukavice?

S: Ne. Žádné rukavice jsem neviděla.

V: Co se stalo pak, když sáhl dovnitř?

S: Otevřel dveře.

V: A co bylo dál?

S: Vešel do domu.

V: Viděla jste, že by se v domě rozsvítilo po tom, co vešel?

S: Ne, neviděla.

V: Viděla jste pana Markhama vyjít z domu?

S: Ne. Vrátila jsem se k televizi. Myslela jsem si, že třeba ztratil klíč, a proto musel rozbít ty dveře.

V: Nezavolala jste policii?

S: Ne. Proč taky? Carlton přece vešel do svého vlastního domu.

V: Ale později přijela policejní auta, že?

S: To nevím. Víím, že tam mělo dojít ke vloupání, ale hned po filmu jsem šla do postele. Žádné policejní auto jsem neviděla.

V: No dobře. Děkuji vám, paní Masonová. (konec nahrávky)

Podpis: Velma J. Masonová

Svědék: Det. Marvin Blank

Výpověď dokončena v 0145 Svědek: Det. Cooper Rawles

Matthewovi Vánoce na Floridě nikdy nepřipadaly jako to pravé ořechové. Hlavní ulice byla sice vyzdobena borovicemi a cesmínami, na křižovatce Cow Crossing – kdysi zde opravdu byl přechod pro krávy, tehdy dávno, kdy město teprve vznikalo – zavěsili obrovského Santa Clause na saních, jenže bez sněhu to všechno bylo na draka. Uvědomoval si, že ty opravdové první Vánoce v historii se vlastně také slavily v podnebí, jež se od floridského příliš nelišilo, ale podle jeho představ se Kristus Pán měl narodit někde poblíž severního pólu. Dnes bylo čtvrtého prosince a Velma Masonová už svému domu dopřála vánoční výzdobu. Do oken hledících do ulice zavěsila věnce, na borovici na trávníku před domem připevnila svíčky a k malému ibiškovému keři postavila malou plastovou figurku soba. Přišla až po třetím zazvonění. Zůstala stát za zavřenými zasklenými dveřmi a mžourala na něho.

„Paní Masonová?“ zeptal se.

„Ano?“

Odhadl ji na něco přes šedesát. Brýle, květované domácí šaty, sandály. Vypadala překvapeně. Bledé modré oči za tlustými čočkami brýlí měla široce rozevřené – abych tě lépe viděla. Za ní poblíž prosklené stěny poblíkal vyzdobený vánoční stromek a Matthew slyšel řvoucí televizi, kde právě dávali odpolední soutěž.

„Jsem Matthew Hope,“ představil se. „Obhajuji vašeho souseda.“

„Ano?“

Pořád jakoby v defenzívě. Skleněné dveře nechala zavřené. Ruce si založila na prsou. Hlavně aby se ten zlotřilý advokát nedostal do domu.

„Četl jsem, co jste vypověděla na policii...“

„Poslyšte,“ přerušila ho, „můžete se mi nějak identifikovat?“

Matthew vytáhl peněženku a vztáhl k zavřeným dveřím ruku s navštívenkou. Paní Masonová otevřela dveře, vzala navštívenku a zašílhalo na ni. V neviditelné televizi uvnitř zřejmě někdo právě vyhrál šest tisíc dolarů.

„Směl bych jít dál a položit vám několik otázek?“ otázal se.

„Snad ano,“ usoudila a otevřela dveře. Vizitku mu nevrátila.

Vešel za ní do domu. Páchlo to tam floridskou vlhkostí, stářím a zatuchlým tabákovým kouřem. Vánoční stromek u zasklené stěny byl dojemně vychrtlý a spoře ozdobený. Ratanový nábytek. Souprava špinavých polštářů. Skrze zasklenou stěnu bylo vidět sousední dům, řídce obrostlý buganviliemi. Paní Masonová zády k němu pohlédla na televizní obrazovku a potom televizor vypnula.

Ticho.

„Tak si sedněte,“ vybídla ho, a v tom vyzvání zazněla současně neochota, podezřavost i hrubost.

Posadil se.

„Chci, abyste věděl,“ upozornila, „že podle mě ji Carlton zabil. A taky vám povídám, že všechno, co jsem řekla policii, je pravda pravdoucí.“ Zaváhala a dodala: „Měla jsem Prue moc ráda.“ Z kapsy u šatů vytáhla krabičku cigaret, vyndala jednu, zapálila ji – Matthew si povšiml, že má prsty zažloutlé od nikotinu – a vypustila kouř. „Tak co chcete vědět?“ zeptala se. „Nehodlám odvolat nic z toho, co jsem pověděla policii, jestli jste přišel kvůli tomu. Stejně nechápu, proč vůbec advokáti obhajují vrahy,“ potřásla hlavou.

„Inu,“ namítl Matthew, „každý má právo na spravedlivě vedený proces a na kvalitní obhajobu. Proto musím klást všechny ty otázky, i když jste na většinu z nich už jednou odpověděla.“

„Tak ať to máme za sebou,“ povzdechla si. „Nechci přijít o své oblíbené pořady.“

„Ano, madam, budu se snažit to vzít co nejvíc zkrátka,“ slíbil Matthew. Ihned otevřel aktovku a vytáhl diktafon. Na úvod smířlivě prohodil: „Tuhle hračku už asi znáte.“ Usmál se, uvedl přístroj do chodu a hned se začal ptát: „Paní Masonová, tu noc, kdy došlo k vloupání do domu Markhamových, jste...“

„To žádné vloupání nebylo,“ odsekla.

„Nu, policii to bylo nahlášeno jako vloupání,“ vysvětloval Matthew. „Vy jste náhodou...“

„To ještě neznamená, že to bylo vloupání,“ trvala na svém, „jen proto, že jim to někdo nahlásil.“

„Mluvila jste ten večer s někým od policie?“

„Ne, nemluvila.“

Odpovídala vzdorně. Mluvila přímo do diktafonu, s bradou vystrčenou dopředu. No dobře, pomyslel si.

„Tedy vás ten večer detektiv Morris Bloom nevyslechl?“

„Ne, nevyslechl.“

„Příležitost promluvit si o tom s někým se vám tedy naskytla až mnohem později, je to tak?“

„Až v noci, kdy se stala ta vražda.“

Zdůraznila to. A zase zabafala z cigarety.

„Vyslýchali vás tady, ve vašem domě?“

„Nejdřív ano. A potom jsem s detektivem Bloomem odjela do města a on si to všechno, co jsem mu už pověděla tady, nahrál na magnetofon.“

„Vy jste mu o tom, co jste viděla tu noc, kdy došlo k vloupání, vyprávěla sama od sebe?“

„Ne. Detektiv Bloom se mě ptal. A žádné vloupání to nebylo.“

„On o tom vloupání – nebo jak tomu chcete říkat – věděl už předtím, že ano?“

„To ano.“

„A zeptal se vás, jestli jste tehdy v noci něco slyšela?“

„Ano.“

„A předtím, než se vás na to začal ptát detektiv Bloom – mluvila jste s někým o tom, co jste viděla?“

„Ne. Věděla jsem, že byl u sousedů nějaký rozruch, ale domnívala jsem se, že to Carlton policii vysvětlil, když sem přijeli. Myslím tím, že jim vysvětlil, že se do svého domu vloupal on sám.“

„Víte určitě, že to byl pan Markham?“

„Docela určitě.“

„Viděla jste ho dobře?“

„Jako ve dne.“

„On stál u těch postranních dveří, že ano?“

„Ano.“

„A v ruce měl kladivo.“

„Ano.“

„A vypověděla jste, že rozbil skleněnou výplň dveří, ano?“

„No, když slyšíte cinkot rozbitého skla a kouknete se z okna a vidíte, že u dveří stojí člověk s kladivem v ruce, napadne vás, že to sklo rozbil on, nemyslíte?“

„A vás to taky napadlo?“

„Přesně tak.“

Opět pokývla hlavou. Má ze sebe radost, líbí se jí, jak to zvládá.
„Nezavolala jste na něj?“ zajímal se Matthew.
„Jak to myslíte?“
„Neotevřela jste okno a nezavolala na něj?“
„Ne. Proč bych na něj volala? Prostě šel do svého vlastního domu. Zním ho.
Nic mi do toho nebylo.“
„Takže jste neotevřela okno?“
„Ne.“
„A bylo to okno zavřené?“
„Ano. Ten večer bylo dost chladno. Tady bývá chladno už od října. Od konce října. Mívám zavřená všechna okna.“
„Ale i tak jste slyšela, jak se třítí sklo? I přes zavřené okno?“
„Ano, zaplaťpánbu, mám velice dobrý sluch.“
„Když jste se tedy podívala zavřeným oknem ven, uviděla jste nějakého muže, jak stojí čelem k těm dveřím, ano?“
„Viděla jsem Carltona, který stál čelem ke dveřím, ano.“
„S kladivem v ruce.“
„Ano.“
„A na sobě měl šedé kalhoty, modrou bundu a modrý slamák.“
„Ano.“
„Viděla jste ho v takovém oblečení už někdy dřív?“
„Až na ten klobouk.“
„Viděla jste ho tedy nosit šedivé kalhoty a modrou bundu?“
„Jistěže ano. Mockrát.“
„A viděla jste ho někdy v modrém klobouku?“
„Ne.“
„Nebo v nějakém jiném klobouku?“
„To opravdu nevím. Nehlídám Carltona dnem i nocí, abych věděla, co nosí na sobě.“
„Všimla jste si barvy jeho vlasů?“
„Ne. Přece vám povídám, že měl klobouk.“
„Víte, že pan Markham má světlé vlasy?“
„Samozřejmě, že to vím. Jsem jeho sousedka už sedm let.“
„A ten člověk byl taky blond?“
„Říkám, že měl klobouk. Ale byl to Carlton, určitě ano. Já Carltona poznám.“
„Jak to můžete vědět tak jistě, paní Markhamová?“
„Podle stavby těla, podle výšky, váhy, podle toho, jak stál, jak se pohyboval... byl to prostě Carlton.“
„Viděla jste mu do tváře?“

Paní Masonová zaváhala. Uhasila cigaretu, zapálila si novou a vyfoukla kouř.

„Paní Masonová, viděla jste mu do tváře?“

„Ano,“ odpověděla.

„Kdy?“

„Jak to myslíte, kdy? Viděla jsem ho tam stát...“

„Ano, ale říkala jste, že stál čelem ke dveřím, ne? Právě rozbil tu skleněnou výplň a stál čelem ke dveřím. Předpokládám, že když sáhl dovnitř, aby si otevřel, stál taky...“

„Vím, že jsem mu viděla do obličeje.“

„Kdy?“

„Byl to Carlton.“

„Paní Masonová, otočil se snad od těch dveří? Ohlédl se směrem k vám? Když jste stála u okna?“

„Já jenom vím, že to byl Carlton.“

„Paní Masonová, když jste se na toho člověka dívala, viděla jste aspoň na okamžik jasně jeho obličej?“

„Viděla jsem ho jasně celou dobu. Stál asi tak daleko jako tenhle vánoční stromek.“

„Já se ptám, jestli jste jasně viděla jeho *tvář*.“

„Poznala jsem, že je to Carlton, tak jsem mu asi musela vidět do tváře, no ne?“

„Vy se ptáte *mě*, jestli jste mu viděla do obličeje?“

„Jenom říkám, že... to se rozumí...“

„Říkáte, že když jste toho člověka identifikovala jako pana Markhama, pak jste mu musela vidět do tváře. Neřekla jste...“

„To je pravda.“

„Neřekla jste, že jste mu viděla do obličeje, a proto jste ho identifikovala jako pana Markhama.“

„To je přece totéž, ne?“

To vůbec není totéž, pomyslel si Matthew. „Paní Masonová,“ vyptával se dál, „neměla jste na očích brýle, když jste se dívala na televizi?“

„Ano. A když jsem viděla Carltona, měla jsem je taky.“

„Nesundala jste si je, když jste šla k tomu oknu?“

„Nikdy si je nesundávám. Mám bifokální skla.“

„Máte nové brýle?“

„Nové? Nosím brýle už od dvanácti let.“

„Myslel jsem, jestli tyhle brýle nemáte nově předepsané.“

„Jestli chcete tvrdit, že jsem na ty brýle nebyla zvyklá nebo něco podobného, pak jste vedle jak ta jedle. Tyhle brýle nosím už tři roky. A zaplaťpánbu, vidím skrz ně moc dobře.“

„Paní Markhamová, nevzpomínáte si, jestli v době toho vloupání svítilo nad kuchyňskými dveřmi u Markhamů světlo?“

„Za prvé to nebylo žádné vloupání. Byl to Carlton a vešel do svého domu. A za druhé, nad těmi dveřmi vždycky svítí světlo. Těmi dveřmi obvykle chodí domů. Nemají garáž, jenom parkoviště, a odtud vždycky chodí přímo k bočním dveřím.“

„Tak to udělal pan Markham, když došlo ke vloupání?“

„Jak to myslíte?“

„Šel od parkoviště rovnou k bočním dveřím?“

„To já nevím. Viděla jsem jenom, jak stál u dveří. A nebylo to vloupání.“

„Viděla jste jeho auto? Na parkovišti?“

„Nekoukala jsem po jeho autu.“

„Nu, přece byste si všimla, kdyby tam stálo auto, ne?“

„Žádného auta jsem si nevšimla. Nedívala jsem se na parkoviště.“

„To parkoviště je hned vedle dveří, že?“

„Je dost blízko, ale já se na auto nekoukala. Chtěla jsem se jen podívat, kdo to rozbíjí sklo ve dveřích do kuchyně.“

„V kolik hodin jste si ten večer šla lehnout, paní Masonová?“

„Hned jak skončil film.“

„Kolik bylo hodin?“

„To nevím. Jakmile skončil film. Řekla bych, že bylo asi jedenáct.“

„Takže v jedenáct hodin jste šla rovnou do postele?“

„Rovnou do postele. Ano.“

„A když už jste ležela, nezaslechla jste na příjezdové cestě u Markhamů nějaké auto?“

„Ne, nezaslechla. Spím tvrdě. Hned usnu a spím jako dřevo až do rána.“

„O půl dvanácté už jste spala?“

„*Tvrdě spala.*“

„Tedy jste nemohla slyšet pana Markhama, když se tou dobou vrátil domů?“

„Nevrátil se tou dobou domů. Vrátil se domů kolem půl jedenácté. A rozbil sklo na bočních dveřích. A pak vešel do domu.“

„Slyšela jste, když později v noci přijela policejní auta?“

„Ne.“

„A neslyšela jste ani auto paní Markhamové, když se tu noc vrátila domů?“

„Ne.“

„Takže jste jen slyšela zvuk rozbíjeného skla a viděla jste nějakého muže vcházet...“

„Nebyl to jen tak nějaký muž,“ trvala na svém paní Masonová. „Byl to Carlton Markham.“

Jenže jsi mu neviděla do tváře, pomyslel si Matthew.

Jasným znakem pokroku, jež město Calusa dosáhlo, byl nový nápis před budovou veřejné bezpečnosti. Oznamoval velkými bílými písmeny na modrém podkladě, že toto je POLICEJNÍ ŘEDITELSTVÍ, což bylo na usedlou Calusu dosti odvážné prohlášení, protože zdejší občané rádi předstírají, že místo, jež si zvolili pro život, je zcela zločinu prosté, jako byla zahrada ráje předtím, než tam had sehrál svůj špinavý kousek.

Ten velký nápis navíc nebyl schovaný jako jeho předchůdce, který zakrývaly listy okrasných keřů, rostoucích u kovových dveří hlavního vchodu. Stál u chodníku na kovovém sloupu, kolmo k budově, takže jej bylo vidět, ať člověk přicházel z kterékoli strany. Byl jasně viditelný za dne a osvětlený v noci. POLICEJNÍ ŘEDITELSTVÍ, křičela ta písmena. Tady jsme, lidičky. Jestli máte potíže, pojdte dál. Matthew měl potíže. Souhlasně pokývl hlavou, vešel do budovy a zamířil rovnou k výtahům.

Ve třetím patře ho očekával detektiv Morris Bloom. Dnes bylo osmého prosince. Naposledy se viděli koncem května, což je hodně dlouhá pauza mezi dvěma drinky. Přátelsky si stiskli ruce a usmáli se na sebe. Teprve když se usedli v Bloomově kanceláři (ověšené fotografiemi, připomínajícími slavné časy jeho působení v nassauském okrese, kde pracoval předtím, než se odstěhoval na jih), řekl Bloom: „Slyšel jsem, že jste se s Rawlesem trochu srazili.“ Měl na mysli incident, kdy si Matthew s Bloomovým kolegou, detektivem Cooperem Rawlesem, vyměnili nějaká ta nevybírává slova; stalo se to v červnu, když byl Bloom na dovolené.

„Asi tak by se to dalo říct,“ připustil Matthew.

„To je mi líto,“ řekl Bloom.

Nezdálo se, že by mu to bylo nějak extra líto. On totiž vypadal, jako by mu pořád bylo něco líto. Z jeho smutných hnědých očí pod ježatým obočím neustále čísel smutek, jako by měl pořád slzy na krajíčku. Bloom se oblékal jako funebrák z chladného kraje. Nejraději měl tmavé obleky, které na jeho obrovité postavě visely dost zoufale. Měřil šest stop a jeden palec a vážil dobrých dvě stě dvacet liber. K tomu měl široká ramena a vystouplé klouby pouličního rváče. Teprve nedávno se Matthew dověděl, že ještě před nassauským okresem pracoval jako detektiv v devátém revíru v New Yorku, což není žádná mírumi-

lovná zahrádka. Představoval si, jak Bloom dával na prdel kšeftářům s drogami. Bloom ho naučil všechno o takzvaném ‚mužném‘ způsobu sebeobrany. Matthew teď věděl, jak zlomit chlapovi ruku, aniž by se při tom zapotil. Možná je to mužné. V každém případě by kdykoli bez mrknutí oka svěřil Bloomovi do opatrování i vlastní život.

„Coop mi vyprávěl, že jste strkal nos do vyšetřování jednoho případu s narkotiky, je to pravda?“ zajímal se Bloom.

„Zabili mého dobrého přítele, Morrie. Snažil jsem se jen zjistit, proč.“

„Tedy, ne že bych to chtěl rozmazávat, Matthew, ale...“

„Tak to radši nerozmazávejte.“

„Ale vyšetřování vraždy je záležitostí policie.“

„To jsem se doslechl.“

„Už jste zase našťvaný, co? Nechte toho. Jsem váš přítel. Ale Coop je taky přítel a já bych chtěl, abyste spolu vycházeli líp.“

„Po dnešku mě bude mít rád ještě míň než předtím,“ mínil Matthew. „Už se zase chystám do něčeho strkat nos. Tentokrát oficiálně.“

„Ten Markhamův případ, že? Slyšel jsem, že ho obhajujete.“

„Ano.“

„Byl bych radši, kdybyste to nevzal. Ten chlap je docela určitě vinen.“

„Morrie, musím se vás vyptat na několik věcí.“

„Jen do toho,“ vybídl ho Bloom.

„Tu Markhamovou zavraždili v caluském okrese...“

„To ano.“

„Ale ne ve městě Calusa.“

„To je pravda.“

„Původní zprávu sepsal detektiv Jonas Crier z šerifovy kanceláře.“

„Dobřej policajt,“ přikývl Bloom.

„A z jeho zprávy vyplývá, že poté, co vyslechl Markhama, se hned v noci po vraždě sešel s vámi, tady, v budově veřejné bezpečnosti.“

„Ano.“

„A že vám předal nahrávku té výpovědi.“

„To je pravda.“

„Proč?“

„Protože jsme vyšetřovali vloupání, ke kterému došlo u Markhamů deset dnů před vraždou.“

„Jak se to dověděl?“

„Říkám, že je to dobřej policajt.“

„Ale no tak, Morrie.“

„Tak dobře. V noc vraždy hlídkoval v Sunrise Shores jeden z našich vozů.“

Když náš člověk uviděl před Markhamovým domem parkovat auto šerifovy kanceláře, zastavil, aby se zeptal, co se děje; pro případ, že by mohl pomoci. Promluvil si s Crierem a zmínil se, že se tam asi tak před týdnem někdo vloupal. Crier se toho chytil, zavolal mi a když skončil s Markhamem, přišel si popovídat.“

„Předal vám při té příležitosti vyšetřování té vraždy?“

„Ne.“

„Nebo někdy jindy?“

„Ne.“

„Morrie, vy jste byl přítomen i u výslechu tu noc, kdy Markhama zatkli...“

„Byl u toho taky Haggerty z úřadu státního zástupce a detektiv Sears ze šerifovy kanceláře.“

„Ten, co zachytil první hlášení o vraždě na Rancher Road?“

„Ano. Crier je jeho nadřízený. Když si Sears uvědomil, že jde o vraždu, zavolal na velitelství a požádal Criera, aby hned přijel.“

„Je Sears oficiálně pověřený vyšetřováním?“

„Ano.“

„Tak proč jste u toho výslechu byl vy, Morrie?“

„Protože já měl na starosti to vloupání.“

„Proč ale byla vaše přítomnost tak důležitá? Mého klienta se na to vloupání vůbec nikdo nezeptal.“

„To je pravda, on o tom začal sám od sebe. Byl jsem tam, abych mohl klást konkrétní otázky, kdyby na to přišlo.“

„Jenže na to nepřišlo.“

„Ne, nepřišlo. O co vám jde, Matthew? Hledáte nějakou formální chybu? Měl jsem právo být u toho výslechu. Víte, že jsem vyšetřoval to vloupání. Haggerty vám určitě poslal mé hlášení, když jste si vyžádal důkazní materiály.“

„Poslal mi je. A taky mi poslal podepsanou výpověď paní Masonové. Pověřili vás, abyste ji vyslechl?“

„Protože jsem vyšetřoval to vloupání.“

„Aha, chápu. Tak vy jste se tedy specializoval na vloupání, že ano?“

„Matthew, nikdy nezkoušejte sarkasmus na rodilého Newyorčana. Vždycky vám to vrátí i s úroky.“

„Když jste tedy takový expert na vloupání,“ ignoroval Matthew jeho radu, „pak určitě víte, že můj klient tvrdí, že oblečení, které jste později našli zapované na jeho zahrádce, někdo ukradl z jeho domu deset dnů před vraždou. A taky vražednou zbraň. Uvedl to ve výpovědi.“

„To je fakt. Jenže, Matthew, věřte mi, tohle vám nijak nepomůže. Máme ho v hrsti. Ty šaty, ten nůž...“